زنگجي ويل خواب

(گڏيل شاعري)

مرتب

ظهير لاڙڪ/مبين اڄڻ

زنگجي ويل خواب (گڏيل شاعري) مرتب: ظهير لاڙڪ/مبين اڄڻ — بخاري پبليڪيشن لاڙڪاڻو — 25

برِيانِ وانگِ هڪ هنڌ لکيو تہ جيڪي شيون اسان ڏسون ٿا، تخليقيت انهن جو نچوڙ. ترتيب (compilation) آهي. ڪيترائي ماڻهو پاڻ ڪجهہ بہ ناهن لکندا پر سندن من اندر جي سونهن ۽ بوڪ شيلف جي ترتيب ايتري تہ وڻندڙ ۽ دلربا هوندي آهي جو سندن ڪم ڏسي ساڻن هر هر ملڻ تي دل چوندي آهي. ادب ۾ ڪيترائي ترتيب ڏنل ڪتاب ڇپجن ٿا جن ڪي پڙهي مرتب جي مزاج ۽ پسند جي خبر بہ پوي ٿي ۽ هڪ ئي هنڌ مختلف خيالن ۽ حُسناڪين جي رنگ ڪي پسي سگهجي ٿو. ترتيب زندگي جي هجي يا ڪتاب جي اها سُٺي هجي ٿي تہ دل جي تارن کي ڇُهڻ ۾ دير نٿي ڪري. نوجوان ليکڪ مبين اڄڻ پڻ هن ڪتاب کي ترتيب ڏئي آرٽ سان پيار جو اظهار ڪيو آهي. باقي پڙهندڙ مواد پڙهي پنهنجي پنهنجي راءِ ڏيڻ ۾ آزاد آهن. مون تہ مبين جي هن ڪم کي اهم سمجهيو آهي.

ڊاڪٽر مشتاق ڦل

سيڪريٽري جنرل

سنڌي ادبي سنگت سنڌ

سنڌي ادب ۾ شاعرن جي گڏيل ڪتاب آڻڻ جو تسلسل ڪيترن ئي سالن کان هلندڙ آهي، اهو حُسناڪ سفر ڀليڪار لائق آهي. "زنگجي ويل خواب" اسان جي انتهائي پياري شاعر نوجوان دوست مبين اڄڻ وڏي خوبصورتي سان مرتب ڪيو آهي جنهن ۾ اسان جي نئين نسل جي مختلف شاعرن جي اثرائتي ۽ موهيندڙ شاعري شامل آهي. هن ڪتاب ۾ اها شاعري آهي جيڪا وقت جو نئون آواز آهي، نئين هٻڪار آهي. گيت، غزل، وائي ۽ نظمن جي نرالي مهڪ پنهنجو جوڀن ٻسائي ٿي. هن ڪتاب مان سولائي سان اهو ڄاڻي سگهجي پيو تہ اسان جي جديد شاعريءَ کهڙي راهہ جي مُسافر آهي. سچ تہ هي شاعري پڙهڻ ۽ پيار ڪرڻ لائق آهي. مبين اڄڻ جي دل سان سهيڙيل هي ڪاوش آجيان سان گڏ تعريف جي لائق آهي.

ايوب ڪوسو

فيبروري 2023ع

مبين اڄڻ جا مرتب ڪيل ڪتاب

sindhsalamat.com

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت پاران:

سنڌ سلامت ڪتاب گهر پاران چونڊ سنڌي شاعرن جي شاعريءَ تي مشتمل گڏيل مجموعو **”زنگجي ويل خواب“** اوهان اڳيان حاضر آهي. جنهن جا مرتب مبين اڇڻ ۽ ظهير لاڙڪ آهن

هن ڪتاب ۾ سنڌي ٻوليءَ جي 17 شاعرن جي شاعريءَ کي شامل ڪيو ويو آهي هر شاعر ۽ تخليقڪار جي شاعريءَ جي پنهنجي خوشبو، لهجو ۽ سواد آهي، تنهنڪري هي ڪتاب هڪ نرالو ۽ منفرد شاعريءَ جو مجموعو لڳي ٿو

هي ڪتاب فيبروري 2023ع ۾ بخاري پبليڪيشن، لاڙڪاڻو پاران ڇپايو ويو، جنهن جي پي ڊي ايف ڪاپي مبين اڇڻ جي ٿورن سان پيش ڪجي ٿي

محمد سليمان وساڻ
مينيجنگ ايڊيٽر (اعزازي)
سنڌ سلامت ڊاٽ ڪام
sulemanwassan@gmail.com
www.sindhsalamat.com
books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت

www.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سنڌس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سنڌ سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليقن کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سنڌ سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سنڌ سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف ڀرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سنڌ سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو ڀرپور ساٿ نڀائيندا.

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:

https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book

زنگجي ويل خواب

(گڏيل شاعري)

مرتب:

ظهير لاڙڪ

مبين اجڻ

بخاري پبليڪيشن لاڙڪاڻو
2023ع
(ڪتاب جي متن سان اداري جو متفق هجڻ ضروري نہ آهي)

books.sindhsalamat.com

ڪتاب نمبر: 25
حق ۽ واسطا اداري وٽ محفوظ
ڪتاب جو نالو: زنگجي ويل خواب
موضوع: مختلف شاعرن جي شاعري
مرتب: مبين اجڻ
سال: فيبروري2023ع
ڇاپو: پهريون
ڪمپوزنگ لي آئوٽ: شاهد انور بخاري
0344_3310266
ڇپيندڙ: بخاري پبليڪيشن لاڙڪاڻو
0300_3419181
مُلهہ : 500 رپيا

Book No: 25
Book Name: Zangji vayal khawab
Copmiled by: Mubeen Ujan
1 st Eddition: February 2023
Composing & Layout: Shahid Anwar Bukhari
0344_3310266
Published by: Bukhari Publication Larkana
0300_3419181
Price:500

sindhsalamat.com

ستاءُ

٭ارپنا	مخمور رضا	04
٭ پبلشر نوٽ	فياض انور بخاري	05
٭ نفيس جذبن ۽ محبتن جو شاعر مبين اڄڻ	جام صنم سنڌي	06
٭ پنهنجي پاران	ظهير لاڙڪ	07
٭براهوئي سائين جي.ايم. رئيساڻي	تعارف/شاعري	08
٭ زيب ڪنگو	تعارف/شاعري	31
٭مشتاق بخاري	تعارف/شاعري	39
٭ مير منور علي پيتي	تعارف/شاعري	43
٭زيب مغيري	تعارف/شاعري	51
٭ اظهار علي پيتي	تعارف/شاعري	56
٭مير حسن مهيسر	تعارف/شاعري	61
٭ نوبت ڏهر	تعارف/شاعري	68
٭ مهر فقير	تعارف/شاعري	74
٭ سخاوت شيخ	تعارف/شاعري	80
٭ وفا ياسين آرائين	تعارف/شاعري	84
٭ عامر خليل	تعارف/شاعري	88
٭ شبير حسن	تعارف/شاعري	94
٭ سعود ساگر	تعارف/شاعري	104
٭ صوفي اسد	تعارف/شاعري	108
٭ اڪٽ گبول	تعارف/شاعري	122
٭ مبين اڄڻ	تعارف/شاعري	128

ارپنا

وائي

مخمور رضا

واسيندي سنسارُ
خوشبو تنهنجي خون جي.
قاتل جي آرام تي،
ڪندي رهندي وارُ
خوشبو تنهنجي خون جي.
جيجل لءِ آئي ڪٽي،
موت مثل آزارُ
خوشبو تنهنجي خون جي.
ظلمت سندي برج کي،
نيٺ تہ وجهندي ڏارُ
خوشبو تنهنجي خون جي.
قابو سگهندو ڪيئن ڪري،
ڏاڏائيءَ جو چارُ
خوشبو تنهنجي خون جي.

پبلشر نوٽ

شاعري اندر جي احساسن کي اظهارڻ جو سگهارو نالو آهي، هن وقت شاعريءَ سميت مختلف موضوعن تي ڪيترائي ڪتاب ڇپائيءَ جي مرحلي مان گذري پڙهندڙن جي هٿن تائين پهچي رهيا آهن. گڏيل شاعريءَ جا ڪتاب هلندڙ صدي جي هن ٽئين ڏهاڪي ۾ ڇپجڻ ۽ مارڪيٽ ۾ وڪامڻ تائين ڪيتري حد تائين ڪاميابي ماڻي چڪا آهن اهو ته اڄ جو نقاد ئي بهتر ٻڌائي سگهي ٿو؟ اسين جڏهن گڏيل شاعريءَ جي مرتب نگارن تي نظر ڪنداسين ته انهن مرتب نگارن ۾ پيارو مبين اڇڻ پنهنجي قلمي ۽ ادبي پورهيي سان اڳين صف ۾ بيٺل نظر اچي ٿو.

مبين اڇڻ جو هي ڪتاب **زنگجي ويل خواب** پنهنجي نالي جيان منفرد ڪتاب آهي، هن ڪتاب ۾ 17 شاعرن جي خوبصورت شاعري شامل آهي. بخاري پبليڪيشن لاڙڪاڻو پاران مبين اڇڻ جو هي شايع ٿيندڙ سندس پنجون ڪتاب آهي جيڪو اڳ آيل ڪتابن جيان پڻ شاندار آهي.

بخاري پبليڪيشن لاڙڪاڻو جي هميشہ اها ڪوشش رهي آهي ته پنهنجي پڙهندڙ جي هٿن تائين بهتر کان بهتر ڪتاب پهچائي، اميد ته ظهير لاڙڪ ۽ مبين اڇڻ جو هي گڏيل شاعريءَ جو پورهيو **زنگجي ويل خواب** پڙهندڙن کي ضرور پسند ايندو. هيمشہ جيان اوهان جي روشن راين جو اوسيئڙو رهندو.

فياض انور بخاري
bukharipublicantion@gmail.com
0300_3419181

***

نفيس جذبن ۽ محبتن جو شاعر مبين اڇڻ

شاعري نفيس جذبن ۽ محبتن جي ترجمان رهي آهي ۽ محبت سدائين سهيڙڻ ۽ جوڙڻ سکي آهي، وکيرڻ يا جدا ڪرڻ محبت جي فطرت ۾ ئي شامل ناهي رهيو. اها محبت پنهنجي ڪرت تحت ادا مبين اڇڻ کان شاعرن کي گڏ ڪرڻ جو ڪم بخوبي وٺي رهي آهي.

گڏيل شاعري جا ڪتاب آڻڻ ۾ مڃتا ماڻيندڙ هي نوجوان نسل جو اهو ترجمان شاعر آهي جيڪو رڳو پاڻ اڳتي اچڻ ۽ نالو ناهڻ کي ترجيح نٿو ڏئي بلڪ ٻين شاعرن کي همٿائي ڪين گڏيل شاعري جي گلدستي ۾ پروئي/سهيڙي سنڌ جي ادب جو اهو اڻ مٽ حصو بنائڻ پسند ٿو ڪري جنهن کي تاريخ سدائين لاءِ سيني ۾ سانڍي رکندي "وائي" جهڙي ڏکي ۽ منفرد صنف کان هر صنف تي آندل ڪتابن کان پوءِ هي ستون ڪتاب "زنگجي ويل خواب" جنهن ۾ 17 شاعرن جي خوبصورت خيالن جو اظهار سندن منفرد انداز ۾ اسان سڀني جي اڳيان موجود آهي، جيڪو سندن احساسن جو دل سان ڪيل پورهيو آهي. اسان جو فرض آهي ته پنهنجي قوم جي هن قلمي پورهيو ڪندڙن کي ڀرپور موٽ ۽ داد ڏيون ته جيئن منجهن وڌيڪ اتساهه پيدا ٿئي. مان ڪتاب ۾ موجود سڀني شاعرن کي داد ڏيندي ادا مبين اڇڻ جن کي مبارڪون ٿي پيش ڪيان جن پنهنجي سڃاڻ ادب ۾ هڪ باهمت ۽ منفرد شاعر طور ڪرائي آهي جيڪو بنا ڪنهن تنظيم جي اڪيلي سر سدائين گڏيل شاعرن جي اڳواڻي جو فرض ادا ڪندو ٿو رهي جيڪو ڪنهن ڪارنامي کان گهٽ ناهي....سندن شاندار ڪاميابي لاءِ منهنجون دعائون ۽ نيڪ تمنائون سدائين ساڻن گڏ آهن ۽ رهنديون انشاءَ الله

جام صنم سنڌي
مورو
13 **فيبروري** 2023ع

***

پنهنجي پاران

”زنگجي ويل خواب“ گڏيل شاعري جو نـ ڪٽندڙ سلسلو جيڪو سريلو شاعر ۽ سماجي اڳواڻ مبين اڄڻ نڀائيندو پيو اچي. ان سلسلي ۾ مون کي پاڻ سان شامل ڪري جڻ مون کي احساس ڏياري رهيو هجي تـ عزم ۽ حوصلو آهي تـ سنڌ ڌرتي جي ماروئڙن لاءِ بهتر کان بهتر ادبي ڪتاب آڻي سگهجن ٿا. هن شاعري جي ڪتاب ”زنگجي ويل خواب“ ۾ سندس محنت، محبت، جستجو سڄو سيڪڙو آهي اسان تـ جڻ سندس وٽ پاڳي پائواري جي لسٽ ۾ پنهنجو نالو لکرايو آهي.

مبين اڄڻ نـ ٿڪجندڙ ڪردار رهيو آهي توڙي جو زماني جي سخت گير روين جو شڪار رهيو آهي. محرومين ۾ گهڙيل رهيو آهي، پيڙاءَ، ڏک، درد سندس ورثو رهيا آهن. جڏهن تـ بک بدحالي مان بـ گذريو آهي. شهيد پيڻ جي انصاف لاءِ جاکوڙيو آهي. زماني کان شڪوه شڪايتون ڪندي بـ نظر آيو آهي پر وري وقت تي سيني ڏکن کي درگذر ڪندي همٿ ۽ حوصلو ۽ اميد پيدا ڪندو رهيو آهي. هماليـ جيڏي مضبوطي بـ ثابت ڪندو رهيو آهي. خبر نٿي پوي تـ پيڻ جي شهادت کان پوءِ پورا پورا ٿيل مبين اڄڻ پاڻ کي ڪيئن ٿو سنڀالي، ادبي رجحانن کي وڌائيندو پيو اچي تـ وري سماجي ڪمن ۾ سڀ ڪنهن جو پرجهلو ٿيو بيٺو آهي، گڏيل شاعري جا ڪتاب آڻڻ تـ جڻ سندس هاڻي ڪرت بڻجي چڪي آهي، نون شاعرن کي متعارف ڪرائڻ سان گڏ مقبول شاعرن کي پنهنجي ترتيب ڏنل ڪتابن ۾ شامل ڪرڻ سندس تي اسان جي شاعرن جو ڀرپور اعتماد جو اظهار آهي.

اڄوڪي وقت ۾ جڏهن ڪتابن جي ڇپائي مهنگائي ۽ ڪاغذ جي وڏين قيمتن هجڻ ڪري تمام ٿوري تعداد ۾ ٿي رهي آهي، ان وقت ۾ سلسلي سان سندس جي نگراني ۽ ترتيب ۾ ڪتابن جو اچڻ سنڌين تي احسان ليکبو اسان ڪيس ڀنهي هٿن سان سلام پيش ڪيون ٿا ۽ اميد ٿا ڪيون تـ مبين اڄڻ ڪڏهن بـ نـ ٿڪبو ۽ تاريخ جو امر ڪردار بڻبو چو جو سندس مرتب ڪيل ڪتاب هاڻي تاريخ جو حصو آهن ۽ تاريخ ڪنهن کي پلائڻ نـ ڏيندي آهي. اسان جون نيڪ خواهشون ۽ احترام مبين اڄڻ لاءِ هروقت آهي ۽ رهندو.

آخر ۾ اها دعا تـ خدا عزوجل سندس شهيد پيڻ جي قاتلن کي ڪيفر ڪردار تي پهچائي جيئن مبين اڄڻ ۽ سندس خاندان دلي سڪون حاصل ڪري سگهن. آمين.

ظهير لاڙڪ/خيرپور

تعارف

نالو:_ براهوئي غلام محمد رئيساڻي
ادبي نالو:_براهوئي سائين جي.ايم. رئيساڻي
والد جو نالو:_ براهوئي مير حمزعلي رئيساڻي
ادبي حيثيت:_ ”استاد الشعراء“
جنم تاريخ:_ 13 اپريل 1965ع
جنم هنڌ:_ چوهڙپور تعلقو ۽ ضلعو لاڙڪاڻو
ڇپيل -ڪتاب:_ (1)قلمڪار ڪوي 2009ع
(2)وقت جي واڪاڻ 2010ع
(3)تمغہ امتياز2012 ع
(4)سنڌ جي قديم تاريخ جو هڪ ورق2015 ع
(5)بهار البحار (علم عروض) 2021 ع
اڻ ڇپيل:_ (1)براهوئي و بلوچ (سنڌيءَ ۾)، (2)سنڌو ديش دراوڙ ديش(تاريخ)، (3)علم عروض ڪا قانون (اردو ۽سنڌي ۾)، (4)بحر وزن (اردو ۽سنڌي ۾)، (5)نائون ڊڪشنري انگلش ٽو سنڌي،(6)براهوئي قبائل(اردو ۾)، (7)براهوئي زبان کل زبانون کي مان هي(اردو ۾)
لکڻ جي شروعات:_ :77_1976ع کان،
ادبي استاد:_(1)استادالشعراء نثار بزمي(2) محترم اشرف زمان پيرچنڊامي (3)محترم مولوي امان الله مفلح مهر (4) محترم نذير احمد ڏيهو (5) استادالشعراء رحمت الله شوق شڪارپوري (6)محترم جمال الدين جوڳي جمالي (7)استادالشعراء اميد خيرپوري (8) استادالشعراء غلام مرتضيٰ اعظم عباسي، (9)استادالشعراء حڪيم ضياء الدين ضياء جتوئي، (10) استادالشعراء غلام نبي ثاقب بروهي (11)استادالشعراء محترم عزتمآب سائين سرمد چانڊيو.
تعليم:_ مولوي عالم فاضل عربڪ، سندالتحصيل المدرسہ، ايم اي اسلامڪ ڪلچر، بي ايڊ، ايم ايڊ.
ڪرت:_ گورنمينٽ هاءاسڪول ٽيچر بي پي ايس 20.
رهائش ۽ هاڻوڪو پتو:_ عيدگاه محلو مدئجي، پوسٽ آفيس نمبر78030مدئجي
فون نمبر:_0308_3494122 0345_3784122

حمد باري تعاليٰ

اڪيلو ئي الله الله آهي،
۽ الله کي ماءُ، پيءُ، ياءُ ناهي.

۽ الله آهي اجا پاڪ پت کان،
عيال واهل ۽ وَني، پيڻ، مٽ کان.

۽ الله تنها فقط ذات ۾ آ،
سوموصوف پنهنجي صفت ذات ۾.

بلاشڪ ئي الله "جوهر" نہ آهي،
خيالات ۾ ڪنهنجو"گوهر"نہ آهي،

۽ الله ڪنهن ۾ بہ مدغم نہ آهي،
ڪائي چيز الله ۾ ضم نہ آهي.

بتحقيق الله آهي اڪيلو
۽ الله سان ڪنهنجو ناهي ڪو ميلو.

هيو خاص الله لڪيل خزانو
هيو ڪين تنهن دم ڪو ظاهر زمانو.

هي الله چاهيو وڃان مان سڃاتو
تڏهن"نُور"هڪ ڪي ڪيو پيدا چاتو.

سين کان ئي پهريان ڪيو نُور پيدا،
اهو "نُور" عربي تيو نُور پيدا.

اهو "نُور" آهي "محمد" جو دائم،
ڪيو ان سان الله دنيا کي قائم.

خدا "نُور" کي آهِ حيلو بڻايو
سين لاءِ نُوري وسيلو بڻايو.

"خدا "نُور" مان نُورَ پيدا ڪيائين،
زمين آسمان خاص عقبيٰ ڪيائين.

خيالات ۾ آدمي جي اچي ٿو
اهو "نُور" مان آجو باقي بچي ٿو.

نہ الله جو آدمي ڪو جزو آ،
نہ جن و ملائڪ سندس جو حصو آ.

بدن ۾ بلاشڪ جئن ساهہ آهي،
تئن آهہ ويجهو ئي الله آهي.

سدا مالڪ الملڪ الله آهي،
اجا خالق الخلق الله آهي.

آهي خاص الله خلقت جو مالڪ،
۽ مخلوق جي مال ملڪيت جو خالق.

تصوّر جو خالق، مصوّر جو خالق،
سو الله آهي، منوّر جو خالق.

اهو آهِ الله خالق سين جو
برابر آ الله مالڪ سين جو.

سو الله آهي فرشتن جو مالڪ،
يقينن جهنّم، بهشتن جو مالڪ.

سمندر، هوائن، بلائن جو مالڪ،
سو الله آهي تلائن جو مالڪ.

پکي، جيت، وڻ ٽڻ جو الله مالڪ،
ڏٽي ڏڻ جو آهي سو الله مالڪ.

۽ الله آهي حياتي جو مالڪ،
سدائين سين جي مماتي جو مالڪ.

جسم جان حيوان انسان پيدا،
ڪندڙ آهہ الله بي جان پيدا.
س
جو غائب ۾ آهي ۽ ظاهر ۾ آهي،
سو الله اڳيان ئي حاضر ۾ آهي.

جا مخلوق آهي سا حاضر ۽ غائب،
انهن تي سدائين آ الله غالب.

غمي ۽ خوشي تي آ الله قادر
اول کان تاآخر اهو آهي صادر.

عمل جيڪو عامل جي تدبير ۾ آ،
خدا آهہ ڪندو جو تقدير ۾ آ.

دلي راز الله ڄاڻو ٿو مخفي،
طرف پنهنجي هر ڪنهن کي تاڻي ٿو مخفي.

سموري ئي مخلوق محتاج آهي،
تہ الله اڳيان خوشي هاج آهي.

۽ مخلوق الله جي حمد ۾ آ،
عرش فرش امڪان هر هنڌ ۾ آ.

سين جو ئي الله معبود آهي،
بلاشڪ اجا سوئي مسجود آهي.

۽ مخلوق جو آهي محمود الله،
سدا آ سين لاءِ موجود الله.

ڏئي ساهہ جن جي عمر ٿو وڌائي،
سو الله تن کي ٿو روزي رسائي.

آهي خلق ساري مدح ۾ مداحي،
۽ ان ۾ ئي الله جي آ وڏائي.

حقي حاڪمن جو حقيقي آ حاڪم،
سو الله آهي مقدر جو راقم.

سچي سلطنت جو ئي سلطان آهي،
سو الله سڀ جو نگهبان آهي.

مهربان الله آهي سدائين،
وڏي شان وارو آ الله سائين.

نهايت رحم وارو الله آهي،
سڀني جو سهارو سو الله آهي.

۽ راضي آ الله توحيد ۾ ئِي،
سا توحيد آهي ئي جنت جي ڪنجِي.

”رئيساڻي“ بلڪل ڏئي ٻن ٻيائي،
قبوليم ئي، الله جي هيڪڙائي.

***

پردي مان

آهِ نڪتو جناب پردي مان،
سونهن جو آفتاب پردي مان.

نُور آ نُور مان ٿيو پيدا،
نُور جو انتخاب پردي مان.

عرش کان فرش تي ٿيو نازل،
هيءُ عالي جناب پردي مان.

نُور جي نُور کي ڏسڻ آيا،
سڀ مَلَڪَ بي حساب پردي مان.

نُور جي روشني، اجا تائين،
ٿي رهي لاجواب پردي مان.

نُور سان ڪائنات آ روشن،
هي چيو هر ڪتاب پردي مان.

ڏس! خدا نُور جي ملڻ خاطر،
آيو خود بي حجاب پردي مان.

اشرف الانبيا، لقب لائق،
ڪيس مليو خطاب پردي مان.

خاتم الانبيا هتي آيو
پاڻ عزتمآب پردي مان.

***

معراج ۾

سونهن توکي ملي سوغات ۾،
ڪائناتون مليون معراج ۾.

نور نرمل ٿئين نروار تون،
سو اسان جو نبي ﷺ سردار تون.

نانءُ تنهنجو لکيل هو عرش تي،
هيءُ آدم ٻڌايو فرش تي.

نوحَ ٻيڙِ تري، تنهنجي ڪري،
باهه آهي ٺري، تنهنجي ڪري.

پاڇھ تي آ، ڪليم الله تي،
تنهنجي خاطر خليل الله تي.

آ سهارو ”رئيساڻي“ گهٽو
تو ڏنو آ گهٽڻ کان گهٽو.

***

عوام کي ڏي

چڏي تون هاڻي منار کي ڏي، سجاڳيون سڀ عوام کي ڏي،
شعور شاعر غلام کي ڏي، لڳائي نعرو نوام کي ڏي

لکي سگهين ٿو غزل هزارين، سوين سوايا ادل هزارين،
مجالسن ۾ هزل هزارين، قطعا ڪٽي سڀ خيام کي ڏي

خيال تنهنجو ڪمال تي آ، فعال تنهنجو سوال تي آ،
حوال تنهنجو زوال تي آ، مقال ٻي ڪنهن غلام کي ڏي

شعور تنهنجو بلند آهي، سڀن کي ڏاڍو پسند آهي،
مشاعرن ۾ سو بندُ آهي، ڏيان پنهنجو قيام کي ڏي

خطاب هر لاجواب تنهنجو حسين آهي نِصاب تنهنجو
هٿن ۾ ناهي ڪتاب تنهنجو عظيم عالم عَلام کي ڏي

چراغ ٻاري منير ڪر تون، سجاڳ سارو ضمير ڪر تون،
سڏي بلاشڪ بهير ڪر تون، اچي انهن ۾ پيام کي ڏي

هٿن سان پنهنجي ڪئي ڪمائي، وڃائين وينو عمر اجائي،
زمان جي ڏي سچي گواهي، موٽائي وهوا حڪام کي ڏي

اَجا دَراوَڙ اَپيرَ آهن، غريب ماڻهو اَسِيرَ آهن،
مُصيبتن جا مصير آهن، سلام وارَي سلام کي ڏي

وري وري ڏي وچن کي پاڻي، "جي ايم" دل سان "رئيساڻي"،
اونداه ڪاري اِجها اُجهاڻي، اميد ايها اڏام کي ڏي

***

مشاعرن ۾

شمار ڪان وڌ وڏيڪ شاعر، مشاعرن ۾ امير آهن،
اچن نه تيسين، مچي نه محفل، وڏا شهنشاهه مير آهن.

قبول دعوت ڪڏهن جي ڪن ٿا، وڃائي ايندا سي وقت بيجا،
هجن پيلي انتظار ۾ سڀ، هي شاعرن ۾ آخِير آهن.

هريڙ ايندن هٿين، پساري، سڏائجن ٿا حڪيم حاذق،
شعور فقدان شاعريءَ ۾، سي شاعرن ۾ ڪبير آهن.

وڏا اٿن نانوَ شاعرن ۾، لکي ٿا چاٽن، پڙهي ٿا چاٽن،
تضاد، تنقيد ڪن ٻين تي، ننڍن وڏن جا وزير آهن.

نقاد، شاعر، اديب ماڻهو محاذ تنقيد جا مجاهد،
ائين نَون ڪان سوال ڪن ٿا، جيئن قبر جا نڪير آهن.

نه ڄاڻ ميدان آهه خالي، ائين نه آهي "رئيساڻي"،
علم جا عالم هزارين آهن، سڄاڳ سن جا ضمير آهن.

***

غزل

لائق مثال ناهي تنهنجي شباب جو،
توٽي جو رنگ ڳاڙهو آهي گلاب جو.

تنهنجو حسن آ قائم گلشن جي درميان،
آخر ڇڻي پوي ٿو گل پن گلاب جو.

ويجهو ويهار مونڏي سهڻا نهار تون،
پردو هٽاءِ منهن تان پنهنجي حجاب جو.

چهري اوهانجو عاشق مان آهيان پرين،
ديدار ڏي چيو مڃ دل اضطراب جو.

تنهنجي سڄڻ زيارت آهي سڪون ئي،
الله جو قسم آ، هر دل طراب جو.

اربي چڙيو مون توکي پنهنجو وجود آ،
هي چونڊ آهِ بهتر هِن انتساب جو.

پنهنجي اکين مان اوتي نيڻين ڏِنئي نشو،
اهڙو خمار ناهي ڳاڙهي شراب جو.

کليو آ د خوشين جو تنهنجي ملڻ ڪري،
در بند آهه غم جي غمناڪ باب جو.

تنهنجي ذڪر فڪر ۾ گذري ٿو پل پهر،
ملندو رهي ٿو تنهن دم درجو ثواب جو.

قانون تنهنجي سيرت آ ڪائنات لئہ،
دستور ناهي اهڙو ٻي ڪنهن نواب جو.

درجي ۾ آدمي ٻيو توکان مٿان نہ آ،
اهڙو بيان آهي هر ڪنهن ڪتاب جو.

تنهنجو رقيب تنهنجو هي مرتبو ڏسي،
خانه خراب آهي، خانه خراب جو.

عرشن تي نانءُ تنهنجو آ احترام سان،
ڪڇندو رهي ٿو پلپل تو ماهتاب جو.

ڪِريو جو تنهنجي نظران، بلڪل يقين سان،
هوندو سو ڪاچ دوزخ اندر عذاب جو.

هي ڪائنات قائم تنهنجي ڪري اجا،
آهي سڄڻ سدائين، عزّت مَآب جو.

توتي درود آهي الله جو سدا،
سهڻو مباحثو آ، هن انتخاب جو.

تنهنجي رضا سان راضي الله ٿيندو آ،
ايهوئي راز آهي واحد وهاب جو.

منهنجي چوڻ تي منهنجو محبوب آيو آ،
”احسانمند آهيان، عالي جناب جو.“

آئين پرين اڳڻ تي مقبول ٿي دعا،
”جي.ايم“ تي ڪرم آ، تو مستجاب جو.

❊❊❊

اوصاف پيا ڳائن

مشهور مٺا تنهنجا، اخلاق اڄا آهن،
اوصاف پيا ڳائن، مشتاق اڄا آهن.

جيڪو بہ مليو توسان، سو تنهنجو سڏائي ٿو
هن شهر ۾ تنهنجا ئي، عوشاق اڄا آهن.

جنهن ساڻ ڪيئي محفل، سو تنهنجو سڏائي ٿو
هر روز بہ گڏجڻ جا، اوطاقَ اڄا آهن.

هت مور ٻڌيا آهن، شاگرد اوهان جا ئي،
تعليم ڏنئي علمي، ادراڪ اڄا آهن.

بي علم ڪنارا ڪش، بي علم ويا رهجي،
هاڻي ٿا هڻن هٿڙا، رولاڪ اڄا آهن.

هر علم جي محفل ۾، تنهنجو ئي حوالو آ،
سي ياد ڪري توکي، غمناڪ اڄا آهن.

محفوظ ڪتابن ۾، اسباق ”رئيساڻي“،
تنهنجا هي ڏنل اڄ پيِ، املاڪ اڄا آهن.

***

قدمن ۾ آهِ رهندو

عاشق ڦرائي دلڙي، ڪرمن ۾ آهه رهندو
محبوب جي سدائين، قدمن ۾ آهه رهندو.

محبوب جون ادائون، عاشق لئي عطائون،
ٿوري پري رهڻ تي، دردن ۾ آهه رهندو.

محبوب جي حڪم تي، قربان آهِ عاشق،
دربان دلربا جي، ننڍن ۾ آهه رهندو.

هروار يار سان گڏ، ڏک سک حضر سفر ۾،
عاشق سدا پرين جي، امرن ۾ آهه رهندو.

محبوب جي حسن ۾، آ مُستَغَرقُ عاشق،
باقي ٻيو مخالف، انڌن ۾ آهه رهندو.

سرساهه آهه ڏيندو عاشق پيار عيوض،
سندس غلام ٻڌجي، بندن ۾ آهه رهندو.

هي خوش نصيب آهي، ”جي.ايم“ يار اڳيان،
خدمت ڪرڻ جي ڪارڻ، درجن ۾ آهه رهندو.

***

محفل جا مور

ٽيندا نڪور شاعر، محفل جا مور آهن،
پر شاعري ٻين جي، پڙهندا چور آهن.

استاد شاعرن ڪان، اصلاح پيي وٺن ٿا،
ليڪن مشاعرن ۾، لائق بغور آهن.

تنقيد، قاعدن جا، ناهِن ڪتاب پڙهندا،
ميلي ملاڪڙي جا، هي نانگ، نور آهن.

منڪر بحر، وزن جا، ترقي پسند ماڻهو،
ناحق غزل لکن ٿا، چالاءِ شور آهن.

نثري نظم جي نالي، بحر و وزن ڪان ٻاهر،
فقرن، محاورن ڪان، شاعر سي پور آهن.

شاعر ڪي چند آهن، مضبوط چند وارا،
سرمد مثل نه ڪوئي، شهزور زور آهن.

وائي ٻه ماترا ۾، لکبي ضرور آهي،
وائي ۾ چند آهي، مربوط طور آهن.

هر گيت، بيت، وائي، آ چند جي گواهي،
تعليم ناهِ ويتر، درگور گور آهن.

جيڪر وڏيڪ علمي، لکجي بحث ڪو قلمي،
”جي.ايم“ هرطرف ڪان، گُلَ گهور گهور آهن.

***

غزل

منهنجي توڏي اچا، دل ٿي رغبت ڪري،
بي سبب تون وئين، پاڻ نفرت ڪري،

سونهن تنهنجي ڏسي چا ڪيان دلبر،
ڪين سگهيس پنهنجي، دل جي واهت ڪري

تو وئي زندگي آهِ نفرت ڪئي،
زندگيءَ ڪي چئو مونسان محبت ڪري

رنج دل مان ڪيڍي پرچ پيارا پرين،
آءُ موتي مونڏي، ساڻ راحت ڪري

آه دل جي دوا، تنهنجي ديدار ۾،
توڪي دلڙي ڏسي منهنجي فرصت ڪري

تنهنجي وئي ڪان وٺي، سور صدما مليا،
حال هيٺو ٿيو عِشقَ عِلّت ڪري

تو ڏڪايو مگر، مون ڪيو معاف آ،
آه ڪو مون جئان، اهڙي جرئت ڪري

تنهنجو آهيان صنم، تنهنجو رهندس اچا،
پرڪِ مونکي مِٺِي، پاڻ صحبت ڪري

درد تنهنجا ”رئيساڻي“ دل ۾ رکي،
ماٺ ۾ پيو رهان، تنهنجي عزّت ڪري

***

چرچو پيار ناهي

سرساھ جو آ سودو چرچو پيار ناهي،
هي امتحان عامي، پرچو پيار ناهي.

آباد عشق ڪندو دل جي زمين آهي،
محبوب کي خبر آ، لوچيو پيار ناهي.

جيڪو پيار ڪان آ، بلڪل ڪيو ڪنارو
تنهن بي رحم جي دل ۾، اوچو پيار ناهي.

اطوار ۾ رهن ٿا، مشهور عشق وارا،
ڪِٿِ دل لڳي لڪائِن، پَوچو پيار ناهي.

ايندي ته لک لهي ٿو ويندي نه ڪک رهي ٿو
آثار عشق جا هي، نِيچو پيار ناهي.

”جي.ايم“ جي جواني، جانان جي حوالي،
هوندي به، يار جو پر، پَرِچيَو پيار ناهي.

❊❊❊

عيد الاضحيٰ

ڏس غريبن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان،
۽ فقيرن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان.

سال سارو ساھ کي، آ سڪايو گوشت سان،
بانصيبن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان.

آ مهانگائي گهٽي، ڪا نه ٿي پوري پوي،
ڪل قريبن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان.

دال ماني ميزباني ۾ ملي مهمان کي،
پر اميرن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان.

شاعرن کي گڏ ڪري، ۽ اديبن کي سڏي،
اڄ اديبن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان.

عيد گڏجاڻي ڪري، سڀ ملي مشتاق سان،
قرب وارن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان.

وچ ”رئيساڻي“ تڏي، جو سڏي سڪ مان پرين،
سڀ پيارن آ ڪئي، عيدالاضحيٰ گوشت سان.

❊❊❊

عيد گڏجاڻي

گڏ ٽيڻ ۽ گڏ گهمڻ، عيد گڏجاڻيءَ ۾،
ياترن سان آ ملڻ، عيد گڏجاڻيءَ ۾.

شاعرن سان ميل ۾، آ ملڻ جو موقعو
۽ ٽيو لازم وڃڻ، عيد گڏجاڻيءَ ۾.

ذوق وارا تا اچن، شاعرن جي واسطي،
لازمي آ گڏ هجڻ، عيد گڏجاڻيءَ ۾.

شاعرن جي شاعري، ڪي ٻڌي ٽيندي خوشي،
هن طر آهي مل، عيد گڏجاڻيءَ ۾.

بحر ۾ توري تڪي، ڪو وري ماتر ڳڻي،
ڏس اجا تِن جو پڙهڻ، عيد گڏجاڻيءَ ۾.

هر طرف ڪان "واه وا"، داد ٿو ملندو رهي،
هي مهل آ خوش ٽيڻ، عيد گڏجاڻيءَ ۾.

هي "رئيساڻي" مگر، آ چِٽي ماحول ڪي،
روبرو آيو ڏسڻ، عيد گڏجاڻيءَ ۾.

***

مشاعرو

شاعرن جو مشاعرو آهي،
بند ڪوٺي مظاهرو آهي.

مولويءَ جو خطاب مسجد ۾،
تيئن تنهنجو مذاڪرو آهي.

ڪين ايندا اهي روڊ تي نڪري،
خوف جو هر محاصرو آهي.

قوم جاڳائيو اٿي يارو!!،
قوميت جو معاملو آهي.

شاعريءَ ڪي عوام اڳيان،
پيش ڪر پو مجاهدو آهي.

سنڌ آهي قديم دنيا ۾،
هيءُ سين ڪي مراسلو آهي.

شاعريءَ ۾ مزاحمت شاعر،
تو ڏيکاري مقابلو آهي.

شاعري انقلاب واري آ،
پر تنهين ڪي مراقبو آهي.

روز ڪرب و بلا "رئيساڻي"،
تو رهي هت مشاهدو آهي.

***

انقلاب پيدا ڪر

شعر ۾ انقلاب پيدا ڪر،
طرف بي حساب پيدا ڪر.

بند ڪمرو مشاعر پنهنجو
بند ڪر، بي حجاب پيدا ڪر.

آڻ ويجهي عظيم تبديلي،
رات ۾ آفتاب پيدا ڪر.

تو لکيو آ گهڻو حسينن تي،
ظلم تي بي خطاب پيدا ڪر.

آءُ ميدان ۾ ڪُڏي ڪاهي،
ڏارين لئہ عذاب پيدا ڪر.

ٿي گهري سنڌ، قوم آزادي،
تون رڳن ۾ رباب پيدا ڪر.

سر تريءَ تي رکي اچن ماڻهو
جوش جذبو شباب پيدا ڪر.

ڪربلا ڏينهن رات آ قائم،
حر مجاهد صحاب پيدا ڪر.

خوب لفظن سندو "رئيساڻي"،
انتها انتخاب پيدا ڪر.

***

جاڳي ٿو

قوميت جو ضمير جاڳي ٿو
شخص هر باضمير جاڳي ٿو.

عادتي ٿو پنڻ وڃي دردر،
رات تائين فقير جاڳي ٿو.

قوم ڪان ووٽ جي وٺڻ خاطر،
دربدر ٿي امير جاڳي ٿو.

ڪيئن داہو ڪجي غريبن تي،
تر سڄي جو شرير جاڳي ٿو.

هر ادارو وٺي ڪميشن ٿو
آزمايو وزير جاڳي ٿو.

لاش جي انتظار ۾ آهي،
خاص منڪر نڪير جاڳي ٿو.

سنڌ ڪان هو پري رهيو ليڪن،
قوم خاطر سفير جاڳي ٿو.

قوم سنڌي، سنڌ ڌرتيءَ سان،
آهِ قائم قدير جاڳي ٿو.

حق گهرڻ تي ضمير جو قيدي،
قيد ۾ تي اسير جاڳي ٿو.

قوم بلڪل سجاڳ آ سنڌي،
قوم اندر "بشير"جاڳي ٿو.

ننڊ ناهي رهي "رئيساڻي"،
شاهه سچّل، ڪبير جاڳي ٿو.

***

books.sindhsalamat.com

ڪتابن ۾

قوم ڇو آ اڄان عذابن ۾،
جوش جذبو رکو شبابن ۾.

بي عمل شخص ڪان ڪجو پاسو
شوق شيطان جو شرابن ۾.

پاڻ پنهنجو پلو اٿي ڪريو
ناهه ڪو آسرو نوابن ۾.

آ جهنم غلام قومن لاءِ
آهه جنت بہ انقلابن ۾.

هر طرح ڪان مجاهدن جي ڏس،
آهه دنيا سڄي گلابن ۾.

سنڌ تي جن ڏني آ قرباني،
سي رهيا نانوَ انتسابن ۾.

قيد آهيون وفاق جي نالي،
قوم ساري آهي عتابن ۾.

سنڌ آزاد ملڪ هو پنهنجو
ايئن لکيل اٿئي ڪتابن ۾.

ايئن اتحاد کي ڪيو قائم،
جيئن هو دين جي صحابن ۾.

قوم کي سَڌِ "بشير" وانگي تون،
مرد آهن گهٽا رڪابن ۾.

ڪر مُصالح عمل "رئيساڻي"،
قوم جيئار پو ثوابن ۾.

***

sindhsalamat.com

باقي آ

رات جي طلسمات باقي آ،
ها مگر حاضرات باقي آ.

دل لڳي بيوسي تي ڏيکاري،
حسن جي جاذبات باقي آ.

سحر جادو ختم ٿيڻ تي آ،
هر دعا معجزات باقي آ.

خوف بيجا متائيو يارو،
ڪين ڪا سومنات باقي آ.

قوم جو شعور ڏرتيءَ تي،
آ هجڻ لازمات باقي آ.

ڪيستائين ظلم رهي رهندو،
سنڌ، سنڌو، فرات باقي آ.

جوش پر شعر ۾ ”رئيساڻي“،
هر صبح، ڏينهن، رات باقي آ.

***

انقلاب زنده باد

انتها انقلاب زنده باد،
سنڌ جو هر شباب زنده باد.

روز اغوا ٿين پيا ماڻهو
سڀ هجن بازياب زنده باد.

سرحدون سنڌ جون ويون ڪسجي،
ڪڻ قدم لاجواب زنده باد.

ساهه سِرَ جو ڇڏي ڏيو سانگو
۽ ڪيو احتساب زنده باد.

دشمنن کي ڏڪاريو جلدي،
سرفروشي خطاب زنده باد.

وقت آ سنڌ جي رهائيءَ جو
آءُ ٿيءُ هم رڪاب زنده باد.

ڇا حياتي اجا ”رئيساڻي“،
گڏ هجون سڀ صحاب زنده باد.

***

زماني جو

حال آهي عجب زماني جو
زندگي موت جي فساني جو.

ننڍپڻ ۽ جوان پوڙهاپ،
هي سبب اجل بهاني جو.

ساهه جو هر خيال ڪرڻو آ،
ايئن مليل جيئن بياني جو.

محل ماڙيون زمين سرداري،
آزمائش آهي توانائي جو.

هي حياتي وري نه ملڻي آ،
ڪر قدر وقت هن سهاني جو.

ناهه دنيا فنا بقا واري،
عارضي جاءِ آ رواني جو.

مرد ميدان جو خدا ڪارڻ،
ٿي مجاهد خفي عياني جو.

نيڪ اعمال ڪر ”رئيساڻي“،
دوست ٿي پنجتن گهراڻي جو.

***

روزانو

دلربا لاجواب روزانو
تو ڪري انتخاب روزانو.

ننڊ ۾ يا سڄاڳ ۾ مون کي،
آ پرين جو خواب روزانو.

غم، خوشي آهِ يار جي پاران،
خاص مون کي ثواب روزانو.

عرض آ پل پرين اچي مونکي،
درد ڏئي بي حساب روزانو.

غم سڄڻ جو عمر سڄي مونسان،
پل هجي هم رڪاب روزانو.

تو ڏيان يار کي ”رئيساڻي“،
دل سان تازو گلاب روزانو.

***

وسارينڊو وئين

واعدا پنهنجا وسارينڊو وئين،
پيار جا پاسا وسارينڊو وئين.

واءَ وچوڙي جئان ويندو وئين،
موت جا رستا وسارينڊو وئين.

ڇا خبر خودغرض ٿيندين بيوفا،
سڀ ڪيل دعويٰ وسارينڊو وئين.

مطلبي ماڻهو ٿئين نروار ٿي،
وقت جا وارا وسارينڊو وئين.

تو وٽان بس بيوفائي ڪو سکي،
تون ته مون پارا وسارينڊو وئين.

زندگي آهي سفر ايئين چوان!
غم خوشي چاچا وسارينڊو وئين.

دل لڳي ڪان عاشقيءَ تائين وري!!
وقت جا واڪا وسارينڊو وئين.

راهَ گُوچَر ۾ ”رئيساڻي“ ڇڏي،
نينهن جا نقشا وسارينڊو وئين.

***

زندگي هڪ ڪتاب

زندگي هڪ ڪتاب آ پيارا.
هر عمل جو حساب آ پيارا.

ننڍپڻ هڪ هيو ته رانديڪو،
۽ جواني گلاب آ پيارا.

وقت ويندو وڃي پيو تڪڙو،
زندگي جڻ خواب آ پيارا.

روز اٿلائجي پيو پنهنجي،
عمر جو وقت باب آ پيارا.

دل ۾ جايون ولارجن دل سان،
دل لڳي پي ثواب آ پيارا.

دل ڏکائي نٿو ڏکي دِل ٿِي،
دلربا سو نواب آ پيارا.

۽ ٻُڌائپ پهر پچاڙيءَ ۾،
اهميت جو جواب آ پيارا.

خوف الله جو ”رئيساڻي“،
آهِ رڪندڙ جناب آ پيارا.

***

books.sindhsalamat.com

شاعري

پرين پيار اوهانجو لڪائڻو آهي،
خبر پئي نه ٻين کي سمائڻو آهي.

اکين ۾ نور جئان هن پيار تنهنجي
کي،
تئين ئي روح جي اندر رهائڻو آهي.

گلاب باغ ۾ خوشبوءِ ساڻ آ تيئين،
ذهن ضمير ۾ توکي گڏائڻو آهي.

رهي بخار جسم ۾ سج جا ڪرڻا،
ڏين تپش تئن توکي پرائڻو آهي.

حيات لاءِ ضروري هوا به آ تيئن،
سڄي ڄمار ئي توسان نڀائڻو آهي.

ڪڏهن به روح نه ظاهر ٿيو ”رئيساڻي“
پرين پساهه ۾ توکي ملائڻو آهي.

***

ڏيان ۾ آهي

زندگي امتحان ۾ آهي،
نينهن نالي نشان ۾ آهي.

قرب ۾ قيد تو ڪيو مون کي،
هي صداقت بيان ۾ آهي.

دل کي آرام آ مليو توکان،
دل خوشين جي جهان ۾ آهي.

لفظ تنهنجا ئي رس گلا آهن،
مٺ تنهنجي زبان ۾ آهي.

ڪوڙ دشمن ڏسي سڙن ٿا پر،
آسرو آسمان ۾ آهي.

دل ۾ ڪو ناهِ توسوا ليڪن،
سنڌ ڌرتي ڏيان ۾ آهي.

تو ڏنو پيار ”رئيساڻي“،
هاڻ ماڻهن مهان ۾ آهي.

***

sindhsalamat.com

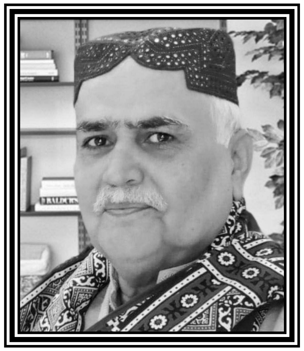

تعارف

نالو:_ اورنگزيب
ادبي نالو:_ زيب ڪنگو
والد جو نالو:_ قادر ڏنو خان
ذات:_ ڪنگو
عمر:_ 62 سال
تعليم، پوسٽ:_گريجوئيٽ رٽائرڊ جيل پرنٽنڊنٽ
پسند جو ڪتاب:_قرآن شريف
پسند جو شاعر:_شاهه عبداللطيف ڀٽائي
پسند جو ليڊر:_ذوالفقار علي ڀٽو
پسند جي موسم:_بهار جي موسم
پسند جو گلوڪار:_ نصرت فتح علي خان
پيشو:_رٽائرڊ سرڪاري ملازم
ڇپيل ڪتاب:_
2003 ۾ منهنجو ڪتاب "احساس جون ڪتڪتايون (شاعري)
2020 ٻيو ڪتاب "خواب رقص ۾" (شاعري)
2023 ٽيون ڪتاب " آئيني ۾ عڪس"(شاعري) ڇپائي هيٺ
گڏيل شاعري. "سونهن جا همسفر"، "شاعري ڳالهائي ٿي"
"ڏيل ڏنگي ٿي ذات" "موتين مالها شاعري"
موبائل نمبر:_ 03009375152
ايڊريس:_ اسلام آباد

غزل

سرد موسم ۾ پرين محفل ڪجي،
چو نہ ڪڪرن کي وري آنچل ڪجي.

قرب جو دل ۾مٺا سانديي رکان،
پيار ۾ توري گهڻي هلچل ڪجي.

جت هجي ساگر سجو طوفان ۾،
عشق کي دلبر اتي ساحل ڪجي.

زندگي پنهنجي ڪٿي ان کان اڳي،
هي ڪهاڻي پيار جي مڪمل ڪجي.

پاڻ تنهنجو هو پڇائيندو اڇي،
پاڻ کي اهڙو ڪٿي قابل ڪجي.

ڳالهه هاڻي ڪا وطن جي سوچجي،
شاعري سان لوڪ کي قائل ڪجي.

ٿي تماشو هي گهڻو آهي ويو،
"زيب" ڪنهن کي چو پيلا پاڳل ڪجي،

***

غزل

ڪير پوڪي گلاب صحرا ۾،
آءُ پيئون شراب صحرا ۾،

رازداري نه آ رهي ڪائي،
لاهه پنهنجو نقاب صحرا ۾.

پل هوائون پڙدن غزل تنهنجا،
پڙهه ڪولي ڪتاب صحرا ۾.

سڀ رڪن تا نظر گناهن تي،
ڪي ڪجن پو ثواب صحرا ۾.

ننڊ مونکي ڪٽي پڳي تو وٽ،
جت ٽٽا رات خواب صحرا ۾.

روز ڳولهي پيو پلا ڪنهن کي،
مون ڏٺو آفتاب صحرا ۾،

شهر خاموش "زيب" آ ڪيڏو،
پر وڄن تا رباب صحرا ۾،

❊❊❊

غزل

آئيني ۾ عڪس پنهنجو هو،
هو سڃاتل شخص پنهنجو هو.

گڏ هلي پيو پاڻ تي پاڇو،
مون ڏٺو تي رقص پنهنجو هو.

چار لمحا ئي خوشي جا ها،
پر غمن جو ڪرس❊ پنهنجو هو.

قودني ۾ قير چو ڏسجي،
ڪجهه ته ان ۾ نقص پنهنجو هو.

ڪين پرجي پيٽ دولت سان،
چا ته ڏن جو حرص پنهنجو هو.

تورڙو ڪر پروسو مون تي،
دوستيءَ جو وِرسُ❊ پنهنجو هو.

ڪو ته ڏي آواز تو مون ڪي،
هر سڳر سان ڏرس❊ پنهنجو هو.

تو ڪري هو "زيب" سان جيڏو،
پيار ان ڪان سرس پنهنجو هو.

❊❊❊

❊ڪرس (مئائي جو قسم)
❊ورس (يقين اعتماد)
❊ڏرس (قافلي سان گڏ گهنڊ)

غزل

خالي بستر ماهہ ڊسمبر،
آءُ ڪڊي تو ساهُ ڊسمبر.

تنهنجو منهنجو سهڻا سائين،
هاڻِ گُهري ٿو ٿاهُ ڊسمبر.

ٻانهن ۾ اڄ ٻيڙي ٿاهي.
پار ڪجي درياهه ڊسمبر،

سرد هوائون جهورن جيءَ کي،
ڪو نہ ڪري پرواهه ڊسمبر،

ڏينهن وڇوڙو ياد رکان ٿو،
ڏيندو وڃ اتساهه ڊسمبر.

آشائن کي ٽوڙي ويندين،؟
ٽوٽي هو ويساهه ڊسمبر.

قهر ڪيائين ڪيڏا مون تي،
ڪيڏو آ بي پرواهه ڊسمبر.

ويندي ويندي يار اسان جا،
”زيب“ ڪڍي ويو لاهه ڊسمبر.

❇❇❇

books.sindhsalamat.com

زنگجي ويل خواب — مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اچڻ

غزل

هر ستم جي اڄ پڄاڻي تي لڳي،
هوءَ خفا ڄاڻي واڻي تي لڳي.

شام گم سم چو اياڻي تي لڳي،
ياد ماضي درد هاڻي تي لڳي.

هٿ ڪري پيلا وئي ور سان هلي،
پيار جي مڪمل ڪهاڻي تي لڳي.

مون ڪيو شايد چڱو ڪو ڪم هجي،
زندگي جڻ ڪا ملاڻي تي لڳي.

هن سڪايا وار شايد چت مٿان،
اڄ هوا پڻ شاعراڻي تي لڳي.

ديس پنهنجي ۾ لڳان ٿو غير جڻ،
هرخوشي چو هٿ ڪساڻي تي لڳي.

اڪ زمانا چو رکي ٿي سونهن تي،
هوءَ پڻ ڪنهنجي نياڻي تي لڳي.

ڪير ڳڙڪائي ويو سنڌ جو امن،
قوم ساري جڻ نماڻي تي لڳي.

پاڻ کي نيڪي ڳلي پئجي وئي،
”زيب“ سنڌ پنهنجي مياڻي تي لڳي.

❇❇❇

sindhsalamat.com

غزل

عشق درياهه جو سفر آهي،
اڻ ڏٺي راهه جو سفر آهي.

هي وڇوڙو متان ڇڏي ماري،
ڪيترو ساهه جو سفر آهي؟

رقص ۾ روح تو رهي غافل،
شهر گمراهه جو سفر آهي.

وقت ڪيڏو اداس تو گذري،
ياد ويساهه جو سفر آهي.

رات ڪاري ڏسان اکين آڏو،
چنڊ سان چاهه جو سفر آهي.

ڪير روڪي نگاهه کي هاڻي،
سوچ ساڃاهه جو سفر آهي.

هي وفا جو عذاب رستو تي،
وچ ۾ آڙاهه جو سفر آهي.

”زيب“ هي زندگي گلابي آ،
پر ڏکيو چاهه جو سفر آهي.

***

وائي

محبت جا ڪي پلَ
آهن مون لئہ انمول ،
پرين هي تنهنجا ڳلَ،
آهن مون لئہ انمول.
ڪلڻ سان ڪريا تي،
چپن تان تازا گل
آهن مون لئہ انمول.
وسي ساوڻ تي جو
ڳلن تان ڪي جل تلَ.
آهن مون لئہ انمول.
سڪل دل جي ڌرتي،
ٽڙيا ها ڪي گل ڦلَ.
آهن مون لئہ انمول.
لتا منهنجي من تان
مونجهاري جا هُلَ.
آهن مون لئہ انمول.
لکيم نانءُ سڄڻ جو،
سپيئي گيت غزل،
آهن مون لئہ انمول.
ڪيا هن پيار جا ها.
وچن جي ”زيب“ اٽل.
آهن مون لئہ انمول.
اتئي سارو هي سچ،
متان هجئي ڪا ڀلَ
آهن مون لئہ انمول.

***

تعارف

نالو:_مشتاق احمد شاه   ادبي نالو:_مشتاق بخاري
والد جو نالو:_ غلام شاه بخاري   جنم:_ 27 آڪٽوبر 1969ع
ڳوٺ:_ لونگاٽي تعلقو ڳڙهي ياسين ضلعو شڪارپور
تعليم:_ ايم.اي اڪانامڪس،سنڌي،ايم ايڊ، ايم فل جاري
ملازمت:_ رٽائرڊ ٽيچر   لکڻ جي شروعات:_ 1989ع
ڇپيل ڪتاب:_ (1) گيتن جهڙا ٻار (ٻارن لاءِ شاعري) 1998ع
(2) پيار جي موت تي (ڇوٽا) 1999ع
(3) سونهن سنسار جي (ٻارن لاءِ شاعري) 2001ع
(4) سار جي خوشبو (100 غزل) 2004ع
(5) هڪ وجود_ڪيئي وجود
(ڪوثر ٻرڙي جون ادبي ۽ فني خدمتون ايم اي سنڌي لاءِ لکيل مونو گراف) 2009ع
(6) سفر چاهتن جو (ڪوثر ٻرڙي سان گڏ شاعري) 2012ع
(7) هلبو وڄبو هاڻ_ (قمر ڪوسي ڪي پيٽا) 2019ع
(8) شهيد روبينہ اڄڻ جي خون سان انصاف وارو سوال (مبين اڄڻ سان گڏ _ مرتب) 2022ع
(9) هاءِ ڪيڏو پري ويو آهين (اشرف زمان پيرچنداميءَ جي شخصيت ۽ ادبي خدمتن ڪي پيٽا) 2022ع
(10) موتين مالها (گڏيل شاعرن جي شاعري) مبين اڄڻ سان گڏ مرتب _2022ع
(11) نظمن جا نيڻ (گڏيل شاعري) مبين اڄڻ سان گڏ مرتب 2022ع
موبائيل نمبر:_ 0300_3191872

غزل

مرڪڻ تنهنجو تارن وانگي،
ڪرڪڻ تنهنجو ٻارن وانگي.

گڏ هوندي بہ ائين لڳون ٿا،
سنڌوءَ جي تہ ڪنارن وانگي.

توبن منهنجا نيڻ وسي پيا،
ساونڻ جي وسڪارن وانگي.

تنهنجو يادون ويڙهي ويون هن،
ڪوريئڙي جي ڄارن وانگي.

ڪا تہ گهڙي "مشتاق" سان رهہ تون،
پنهنجن يار پيارن وانگي.

❊❊❊

غزل

جيسين تو وٽ جلوا آهن،
تيسين مون وٽ جذبا آهن.

سور ستم ۽ صدما اڪثر،
دلبر جا ئي سهبا آهن.

مان ذرتي تون آڪاش مٿا،
ڪو نہ اهي ڪٿ گڏبا آهن.

مانُ محبت ملندا آهن،
ڪين گهري اهي وٺبا آهن.

"مشتاق" هتي اڪثر ڇَريا،
عاشق ئي بس سڏبا آهن.

❊❊❊

غزل

صدمن جا بس سال وڏي ويا،
هيٺا منهنجا حال وڏي ويا.

تنهنجي آڏو مو نہ ڪچيو جو،
تڏهن تہ تنهنجا سوال وڏي ويا،

سوچ منهنجيءَ ڪان يار متي اچ،
تنهنجا آهن خيال وڏي ويا.

توبن کهڙا کهڙا پوريان،
جيون ۾ هن خال وڏي ويا.

سانديي سانديي تولئہ سهٽا،
مون وٽ هن احوال وڏي ويا.

❋❋❋

غزل

هو بہ ڏسي تو غيرن وانگي،
وير وني تو ويرن وانگي.

ڪيڏو مونسان ڏاڍ ڪري ويو،
سسئيءَ جي هو ڏيرن وانگي.

منهن بہ لڪائي ايئن هليو ويو،
پنهونءَ جي جڻ ٻيرن وانگي.

هن ڪان پيار گهرڻ پي سچ پچ،
ٻيرن ڪان آ ٻيرن وانگي.

"مشتاق" اڇو ۽ اُجرو آهي،
ناهي من جي مَيرن وانگي.

❋❋❋

books.sindhsalamat.com

چؤسٽا

تنها جڏهن ٿيندو آهيان.
تو وٽ تڏهن ايندو آهيان.
تنهنجو در پيي بند ڏسي پو،
واپس موٽي ويندو آهيان.

❋❋

جيئڻ جو ڪو ڏس تہ ڏيو،
اهڙو مونکي گس تہ ڏيو.
موت اچي ويو پوءِ بہ زنده،
مونکي يارو جس تہ ڏيو.

❋❋

مونکي پنهنجي واٽ تہ ڏس تون.
پنهنجا گهير ۽ گهاٽ تہ ڏس تون.
اونده ۾ بہ لهان مان توکي،
اهڙي روشن لاٽ تہ ڏس تون.

❋❋

مونکي تنهنجي تات نہ گهرجي.
پيار جي ڪا برسات نہ گهرجي.
توکي پائي ڪو نہ سگهيس مان،
باقي ٻي سوغات نہ گهرجي.

❋❋

جلائن تا جدائيءَ جا لمحا،
ستائن تا جدائيءَ جا لمحا،
هونءَ تہ پٿر دل بہ آهيان مگر،
رئارن تا جدائيءَ جا لمحا.

❋❋❋

sindhsalamat.com

تعارف

نالو:_ مير منور علي
والد جو نالو:_ احمدالدين
ذات:_ پيتي
عمر:_ 33 سال
تعليم:_ بي اي بي ايڊ
پسند جو ڪتاب:_ شاهه جو رسالو
پسند جو شاعر:_ شيخ اياز
پسند جو ليڊر:_ سائين صدرالدين شاهه راشدي
پسند جي موسم:_ بهار جي موسم
پسند جو گلوڪار:_ سرمد سنڌي
پيشو: پرائمري استاد
ڇپيل شاعري: گڏيل مجموعو هڪ ڪتاب ۽ اخبارن رسالن ۾
موبائل نمبر: 03218403786
ايڊريس: ڳوٺ محمد ابراهيم پيتي نري ميرواهه ضلع خيرپور ميرس.

غزل

ڪير آهي غلط ڪير آهي صحي،
غلطين کي ڳڻي مون وڃائي وحي.

آسرن ۾ اڃان زندگي تو جيئان،
آسرو آ اڃان يار ايندو ڪهي.

ساهه ۾ سار ۾ نانءُ هڪ نانءُ آ،
تنهنجي وئي ڪان پرين آءٌ پيو هان دهي.

آءُ تنها رهي ڪيئن جيئان پيو هتي،
جيئن ايندين صنم تڪ ويندا لهي.

"مير منور پيتي" زندگي خواب آ،
آءُ دل جي اڱڻ رات هڪڙي رهي.

***

غزل

اسان جي وياسين ڇڏي آشيانا،
ڪندين ياد ڏاڍو اسان کي زمانا.

نهاري نهاري ٿڪي پاڻ پوندين،
نظر ڳس ايندئي ۽ رستا ويرانا.

ڇڏي تو ڇڏيو آ نہ پرواھ ڪر تون،
رکيو آ ڀرم مون خدا تي ئي جانا.

محبت ڪان نفرت توکان آ پرتي،
مون لئي رڳو غم تولئي شادمانا.

تولئي ”مير منور“ ئي مجبور آهي،
”ٻئي“ لئي وري ٻيا چريا ۽ ديوانا.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

غزل

موتي داڻا ڪير وساري،
روح جا راڻا ڪير وساري.

جن سان رشتا روح جا آهن،
ساھ سباڻا ڪير وساري.

دؤر پراڻا پيار پراڻا،
دل جا ٽاڻا ڪير وساري.

حسن وارن سان کھڙا ليکا،
عاشق سياڻا ڪير وساري.

”مير منور“ وقت وري پئي،
وقت جا ماڻا ڪير وساري.

❊❊❊

sindhsalamat.com

غزل

وڏو ٿيو سنڌ ۾ ڪلور آهي،
ديس واسي مجبور آهي.

بحريا ٽائون ناهي ڌرتي چني ٿو،
نمڪ حرام پنهنجو ٿيو چور آهي.

هاڻ جلدي سجاڳ ٿي پئو،
دشمن ڪي ٿي ويو غرور آهي.

منهنجا مارون بکون ٽا ڪاٽن،
انهن جو ڪهڙو قسور آهي.

ڏئي ووٽ تنهنکي مٿي ڪيوسين،
اهو ٿيو ويري ضرور آهي.

”مير منور“ سپ ٿيدا متحد،
”پٽي“ تڏهين ايندو شعور آهي.

***

زنگجي ويل خواب مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اڇڻ

غزل

ٽول پلازا ته ڇا پر سنڌڙي سموري گهمندس،
ڳائي وڄائي پنهنجي پوري ڪراچي گهمندس.

ڪائي خچر بٽيو آ پونڪي ٿو سنڌ ڏٽين تي،
پائي مان ٽوپي اجرڪ هاٽي ڪراچي گهمندس.

نڪ جا پڪا منافق نڪ ئي ڪٽي هي وڃئي،
وهوا ڪندو هرڪو خوش ٿي ڪراچي گهمندس.

سنڌ جي آ دل ڪراچي ان ۾ آ ساه منهنجو،
مولا ٿو خوب ڇاٽي هاٽي ڪراچي گهمندس.

”مير منور پٽي“ سنڌ تان قربان ٿيندو هر هر،
پنهنجي سونهاري سنڌ جي دلڙي ڪراچي گهمندس.

***

غزل

چانهہ جي ڪوپ تي پئي ياري هلي،
لوڪ جي سامهون پئي خواري هلي.

تو سامهون پتا ۽ وڏا پڪ هٽي،
پر مفادن پنيان تي ڪهاڙي هلي.

آمهون سامهون ڏسي تو وهوا ڪري،
ڏس منافق جي اڄ ڪيئن تي جاڙي هلي.

منهن تہ ماڪي اٿس پر لڳي تو زهر،
ڪيڏي هن جي زبان اڄ تي زاري هلي.

”مير منور“ انهي لئي زمانو پلو،
تو هتي ئي جيئي جو هوشياري هلي.

***

زنگجي ويل خواب
مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اڄڻ

غزل

پلين ڪر تون نفرت دلبر دل وارا،
اسان ڪان پئي ملندئي محبت پيارا.

ڪندا وچائين گلائون ڪرين تو،
اتئي ڪهڙي الائي فطرت پيارا.

نيٽن ۾ توکي سمائي رکيو اٿم،
مونتي ڪلائي تو خلق تہ پيارا.

ڪيان تو سوا هاڻ دل جون رهاٽيون،
اڇي ڪيئن دل کي راحت پيارا.

مجازي محبت ”مير منور“ ڪئي آ،
رکي تو ”پٿي“ سان عداوت پيارا.

***

غزل

لهجن مان راڻا سمجهي وياسين،
ڪيڏو خوب ماڻا سمجهي وياسين.

مطلب سوا تو ڪيو ياد ناهي،
تنهنجا ماڻا ٽاڻا سمجهي وياسين.

خوشيون خوب ماڻين منهنجا پيارا،
ڏنم تو ۾ داڻا سمجهي وياسين.

بنا لوڀ لالچ هلي گڏجي انسان،
ٽيئن پل سياڻا سمجهي وياسين.

”منور پٿي“ پيار تنهنجو متو آ،
منهنجا ساهہ سباڻا سمجهي وياسين.

***

تعارف

نالو:_ اورنگزيب مغيري   ادبي نالو:_ زيب مغيري
والد جو نالو:_حاجي عارب مغيري   ادبي حيثيت:_شاعر
جنم تاريخ:_ 7 جنوري 1978ع   ڪرت:_ زمينداري
جنم هنڌ:_ سردار واهه لعلو رائنڪ ضلعو قنبر شهدادڪوٽ
ڇپيل ڪتاب:_ نظر لڳي وئي   اڻ ڇپيل مواد:_ ٻن ڪتابن جيترو
لکڻ جي شروعات:_ :1990ع   تعليم:_ مئٽرڪ پاس
رهائش:_ ڳوٺ سردار واهه لعلو رائنڪ ضلعو قنبر شهدادڪوٽ
فون نمبر:_0311_1825599

وائي

پکيئڙا ڪري ولر،
الائي ڪاڏي وڃن ٿا؟
ڪٽي مُرلي هٿن ۾،
جوڳيئڙا ڪري ولر،
الائي ڪاڏي وڃن ٿا؟
وسيو جو نہ ڪاڇو
ماروئڙا ڪري ولر،
الائي ڪاڏي وڃن ٿا؟
"زيب" حياتي جا هي،
ڏينهڙا ڪري ولر،
الائي ڪاڏي وڃن ٿا؟

زنگجي ويل خواب   مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اڇڻ

قصيدو

وڏي قرباني آ،
حسنؑ حسينؑ جي.
دين بچائي ويا،
اها مهرباني آ،
حسنؑ حسينؑ جي.
پنهنجي امت تي،
نظر ثاني آ،
حسنؑ حسينؑ جي.
"زيب" سچي حياتي،
ڏني درباني آ،
حسنؑ حسينؑ جي.

***

غزل

دلبر پهتو درشن تي ويو،
جيون سارو روشن ٿي ويو.
نيڻن کي جڻ جوت ملي وئي،
روشن دل جو گلشن ٿي ويو.
هڪڙو دلبر مون جو ڪيو آ،
لوڪ سمورو دشمن ٿي ويو.
دور نہ هاٽي رهبو توکان،
هن جو تہ ٻيهر وڃن ٿي ويو.
"زيب مغيري" آس تي پوري،
آجو سورن کان من ٿي ويو.

***

غزل

موتي يارو آيو ڊسمبر،
جاڳيو سيارو آيو ڊسمبر.
آ ٿڌ ۾ اضافو ٿيو وڌو،
ڪٽي ته پارو آيو ڊسمبر.
ڊگھي رات ڪٽي ئي ڪين ٿي،
نه ساڻ پيارو آيو ڊسمبر.
يادن جو پيو جاري آهي،
تيز وسڪارو آيو ڊسمبر.
دلبر سوا ته ڪِلَي ”مغيري“،
لوڪ ٿو سارو آيو ڊسمبر.

❊❊❊

غزل

من مندر ۾ ڪو رات ٽڪيو
تن اندر ۾ ڪو رات ٽڪيو.
سڄي رات جڻ ساڻ هو دلبر،
خواب ننگر ۾ ڪو رات ٽڪيو.
هن کي مون ته ويهاري ڇڏيو
دل جي گھر ۾ ڪو رات ٽڪيو.
ملي وري هو وڇڙي ويو آ،
پيار سفر ۾ ڪو رات ٽڪيو.
”زيب مغيري“ کي هُو آيو
هرجاءِ نظر ۾ ڪو رات ٽڪيو.

❊❊❊

وائي

تيز هوا جاري آ،
برسات به هلي پئي.
توڙي ڪيئن اچان،
پاٽي چوڌاري آ،
برسات به هلي پئي.
ٻک تي ٻار سُتا ماءُ،
چلهه ڪو نه ٻاري آ،
برسات به هلي پئي.
هرطرف خاموشي آ،
ڪيڏي رات ڪاري آ،
برسات به هلي پئي.
جاءِ ڪِري آ پاڙي ۾،
فوت ٿي ناري آ،
برسات به هلي پئي.
ٻج نه پوکي سگھيو،
پريشان هاري آ،
برسات به هلي پئي.
جاڳي رات نياڻي،
واهه_چوڪيداري آ،
برسات به هلي پئي.
ڳٽين جي پنيوري،
”زيب“ مون ڏاري آ،
برسات به هلي پئي.

❊❊❊

❊ 2022ع جي مون سون برسات
تي لکيل وائي

وائي

ڏکيو گذرندو سال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.
نه هن وٽ دولت دنيا،
نه ئي ملڪيت مال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.
ڪيئن وٺي پائي هُو
لٽو پنج سوُ وال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.
هرشيءِ چوٽ چڙهي وئي،
اٽو چانور دال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.
ست سؤ چا ڏهاڙي آ،
هن جو وڏو ايال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.
اَنُ ڪٽي ويو رئيس،
باقي بچيو پلال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.
اچي لَٽِ تي هلڻ لڳو
وٺي نه سگھيو زال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.
نه آئين ڪري ويو
هي ”زيب“ انتقال آ،
غريب جو ڪهڙو حال آ.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com
sindhsalamat.com

وائي

ملڪ تي ٿاڌل پوي،
برسي جي بادل پوي،
پنيون ۽ ٻارا پسن،
ڏوپجي ڳل ڦل پوي،
برسي جي بادل پوي،
ڏسي موسم جهڙالي،
ڪوئل تي پاڳل پوي،
برسي جي بادل پوي،
مُڪَ تي اڇن مرڪون،
ڪاڇو تي جل ٿل پوي،
برسي جي بادل پوي،
گاهه ڦٽن رنگ رچن،
موتي وڻاٽن مال پوي،
برسي جي بادل پوي،
ڏُڪَرُ وڃي جُوءِ ڇڏي،
هر ڪو تي خوشحال پوي،
برسي جي بادل پوي،
رات جو نانگن ۾ هاري،
ٻني ۾ تو پيادل پوي،
برسي جي بادل پوي،
”زيب“ جنهن کي چاهيو
اهو تي حاصل پوي،
برسي جي بادل پوي،
***

وائي

سنڌ ساري مون کي،
آهي پياري مون کي.
ڍنڍون، ڍورا، جبل،
ٿر جي مون کي،
آهي پياري مون کي.
پنيون، ٻارا، ڏاند،
هَرُ، پاڃاري مون کي،
آهي پياري مون کي.
”زيب“ لکي پيو سنڌ لئه،
آ قلم جاري مون کي،
سنڌ ساري مون کي،
آهي پياري مون کي.
***

وائي

تو جو پري ڪيو آ،
ڇا جي ڪري ڪيو آ؟
دل ما ڪيڍي اڃلي،
ڪوهه جي تري ڪيو آ،
ڇا جي ڪري ڪيو آ؟
مون کي ته جدا تون،
دلڙي ڦري ڪيو آ،
ڇا جي ڪري ڪيو آ؟
”زيب مغيري“ تي ظلم،
ذري ذري ڪيو آ،
ڇا جي ڪري ڪيو آ؟
***

تعارف

نالو:_اظهار علي
والد جو نالو:_عبدالواحد
ذات:_پيٽي
عمر:_22 سال
تعليم:_ انٽر
پسند جو ڪتاب:_شاهه جو رسالو
پسند جو شاعر:_شاهه صاحب ۽ استاد بخاري
پسند جو ليڊر:_حضرت محمد ﷺ
پسند جي موسم:_بهار
پسند جو گلوڪار:_سرمد سنڌي
پيشو:_سرڪاري ملازم
موبائيل نمبر:_03249791627
ايڊريس:_ڳوٺ محمد ايوب پيٽي لڳ ستيارو تعلقه ٽري ميرواهه

غزل

اسان سان اهو پيي حشر آ قهر آ،
ڏنو يار هٿ سان زهر آ قهر آ.
ڪناري مٿان يار ٻيڙي نہ پهتي،
لهر جي مٿان ئي لهر آ قهر آ.
مري ڪو ڄمي ٿو هلڻ جو جهان آ،
مڃان ڪيئن مردو امر آ قهر آ.
وڃي نيٺ رسندا ربي ماڳ ڪي پر،
اها سڀ خبر بي خبر آ قهر آ.
ننڊي نينگري جون ڪراڙي مرد سان،
لهن لانو زوري جبر آ قهر آ.
جواني ۾ ”اظهار“ هوٽل نہ ڇڏجي،
پڇاڙي خدا جو ذڪر آ قهر آ.

❊❊❊

غزل

اسان جي حياتي آ سگريٽ وانگي،
ٻري ٿي سدائين ننڊي نيٺ وانگي.
سڪا نيڻ ڪاٿي آهي آب جاري،
فٿا درد آهن سدا چيٽ وانگي.
نہ چاهي خدا جي تہ تقدير کهڙي،
مٿائي ڇڏي ٿو پٽي ميٽ وانگي.
ملون سانجهہ ۾ ٿا وڇوڙا جڏهن ٿي،
ٻ آهيون بہ ويجهو مگر ٻيٽ وانگي.
آ ”اظهار“ پاڙي ۾ هو پيي اچا پر،
ملون پو بہ ٿا جڻ صدي ليٽ وانگي.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

غزل

جڏهن رول شامون هوا سان سنگم ڪن،
اڏي روح پنهنجي خدا سان سنگم ڪن.
اڏاري حياتي وڏا ناز نخرا،
صنم بي رخي جي ادا سان سنگم ڪن.
اها يار دنيا آهي مٽ ۾ واري،
رهي رات هڪڙي رضا سان سنگم ڪن.
سڪي ڪانہ آهي اسان بردباري،
وفا بي وفا پل جفا سان سنگم ڪن.
اسان پاڻ ڪينجهر مٿان هڪ پکي هون،
شڪاري اچي ٿا هلا سان سنگم ڪن.
آ ”اظهار“ ڪلفت زماني ۾ ڏاڍي،
ملڻ محب جو ڄڻ سزا سان سنگم ڪن.

غزل

رڳو تانگهہ تاڻي رناسين اڌورا،
رکي درد ٿاڻي رناسين اڌورا.
لٿي دل اسان جي لڳو تڻ ۾ ڏاڙو،
اٿي سانجهہ ساڻي رناسين اڌورا.
جڏهن چنڊ جوڀن ۾ آيو اسان وٽ،
ٻکن ۾ آڻي رناسين اڌورا.
پرين ڪيئن ڪڇبو ڪڇي ڪين سگهبو،
لڇي لب واڻي رناسين اڌورا.
اٿي رات اوتر لڳو واءُ جهوٽو،
ٽيو تار پاڻي رناسين اڌورا.
نہ وفلي سگهين ٿي اهو مان بہ ڄاڻا،
وقت بس پڇاڻي رناسين اڌورا.
لڪو رات ”اظهار“ پاڪر ۾ پلجي،
هيو ڪير ڄاڻي رناسين اڌورا.

❊❊❊

sindhsalamat.com

غزل

آهي حال پڇندي اداسي اسان جي،
پٽي مول هتڙي ڪلاسي اسان جي.
رواجن ۾ ڪارڻ قلم ڪان ٻه ڪاري،
ڦهاري زمانو اساسي اسانجي.
نشو نانگ وانگي نپي پاڻ وٽ ٿو،
هٽي ڏنگ اسافل سناسي اسان جي.
دسي ڏوڙ وجهه پر عزت جو پرم رک،
مٺي ماڻ محبت سياسي اسان جي.
رقيبو رکو راز ”اظهار“ جو ير،
ٿلي ٿانگري آ تپاسي اسانجي.

❊❊❊

غزل

ڪيو عشق روڳي نچاسين جهر جهنگ،
ٺڳي وئين ٺوڳي نچاسين جهر جهنگ.
هئا پير نيري ڪنول تي اسان جا،
تري ۾ تڙڳي نچاسين جهر جهنگ.
پَري تون اسان ڪان ڪري روح رونشا،
ڪيو نينهن جوڳي نچاسين جهر جهنگ.
ستم جي سٺا مون ڏٺا تو نہ سجني،
دردِ دل ۾ سوڳي نچاسين جهر جهنگ.
فلڪ تي ستارن مچائي محفل،
ڏسي رات موڳي نچاسين جهر جهنگ.
اداسي ۾ ”اظهار“ ڪهڙا بهانا،
ٻٽي ٻن ۾ چوڳي نچاسين جهر جهنگ.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

غزل

رڳو عيب منهنجا زمانو ڳٽي ٿو،
جبر جو سدا پاڻ بابو ٻٽي ٿو.
ڪٿي ڪونج ماري ڪٿي روڳ لائي،
وڃي ڏس گلن جيئن آخر ڇٽي ٿو.
ٽتل ڪونہ ڪائي ٿڏي ساءُ ناهي،
پلا ڪير پورو لهي ۾ لٽي ٿو.
نياڻ ۾ ننڍڙو ۾ ڪائڻ ۾ وڏڙو،
پري جهول پنهنجي رڳو بس ڪٽي ٿو.
خدا جي حڪم تي لهي ڪونہ عاجز،
گهري ٿو اڄان پي ڏسي سڀ ڏٽي ٿو.
ڇڪڻ فيصلن لا ڪڏي ننگ نياٽي،
ڪري روڊ بند ۾ ڏرٽا هٽي ٿو.
مڙي وچ مئا تون ڇيو ڪنهن سياڻي،
نہ ”اظهار“ سمجهي نہ ئي ڪجهه سٽي ٿو.

❊❊❊

غزل

پيو روز پاچا ڏسان ٿو پيو مان،
الائي تہ چا چا ڏسان ٿو پيو مان.
مسافر اڳي مستقر آ هلو دل سنڀالي،
حسين هن شهر جا ڏسان ٿو پيو مان.
وٽي ڪان ڪائي حسينا آ دل ڪي،
مگر اڄ عجوبا ڏسان ٿو پيو مان.
خدا ڪان تہ قاصر سجدا اسان جا،
اٿل اڄ عقيدا ڏسان ٿو پيو مان.
ڇڳو ساهہ ”اظهار“ دلڙي ٽٽي آ،
۾ ساٿي اڪيلا ڏسان ٿو پيو مان.

❊❊❊

sindhsalamat.com

ميرحسن مهيسر جي شعر جو اڀياس

موجوده ضلعي لاڙڪاڻي ۽ قديم دور جي پرڳڻي ماڇڪي واري حدن ۾ رهندڙ منهنجي شعوري صفر جي ساٿي ۽ ڪجهه سونهين، سنڌي ٻولي جي اکر شناس، قلم کان ڪتار جو ڪم وٺندڙ ميرحسن مهيسر پنهنجي شعر ۾ سنڌ جي شعري روايت سان نڀائيندي به جدت وارا جذبا سيني ۾ سانڍي ٿو هلي ۽ مسلسل هلندو ٿو رهي، جتي سندس سوچون قلم جي زبان تي اچي شعلا ٻڻجي ٿيون وڃن اتي سندس محبت جا مڻ به ساوڻ جي برسات جيان پرڙجي ٿا پون، حيات جي ڳپ کان موٽ ڪائيندڙ مير پنهنجي شعري ڪينواس تي اکرن جا رنگ پريندڙ اهڙو چترڪار آهي جنهن جي اکرن سنديون مورتيون شعري شعور رکندڙن سان ڳالهيون ڪرڻ ٿيون لڳن، مير جي ٻولي يا لکڻي جو انداز پنهنجي ٿهيءَ کان نرالو آهي، هن جو گفتو عام ۽ خاص ٻنهي لاءِ هڪ جيترو ڪمائتو آهي، سندس تثميل، تشبيهه جاڪيترائي فڪري پاسا يا زاويه هوندا آهن، هن صحبت ۾ آءُ هڪ پڙهندڙ جي حثيت ۾ سندس جا پيش ڪيل خيال توهان جي آڏو رکڻ ٿو چاهيان ته جيئن توهان به مير جا تلخ توڙي لطيف جذبا پڙهي پرجهي پنهنجي راءِ رکي سگهو"بلڪي رکڻ به گهرجي"

اچو ته مير جي اسلوب بيان جو فڪري توڙي فني جائزو وٺون:

سڏڪن ۾ به گذري ويندي،!
الڪن ۾ به گذري ويندي-!
ڪهڙو صديون جيئڻو آهي،
رستن ۾ به گذري ويندي-!
پنهنجن ۾ جو گذري وئي آ،
نانگن ۾ به گذري ويندي-!
ارغونن کان نڪري وياسين،
عربن ۾ به گذري ويندي-!
مايوسيءَ کان بچ "مهيسر"،
الجهن ۾ به گذري ويندي-!

هاڻي هڪ طرف هي سست ۽ پست، گهمنڊ، ڦرندڙ لاشن جهڙا ماڻهو ته ٻي طرف باتر ۽ شاطر، لڪل ۽ظاهر به نمبري ۾ ماهر جن جو اعلي انساني ڳڻن سان واسطو ئي ناهي، جيڪي صرف مطلب ۽مفاد پرست ماڻهو آهن. تن سان مخاطبت وارو انداز بيان آهي ته ٻي پاسي، جهڙي تهڙي حيات گذارڻ جو احوال ڪندي به جيڪو جارهاڻو ۽ ظريفاڻو انداز ڪم آندو آهي اهي نقطا غور طلب آهن، مثال طور هر ماڻهو جي گذرندڙ زندگي جو احوال هت انفرادي پيرائي ۾ بيان ڪيو ويو آهي، هي انداز بيان ته گذري ويندي جي ها، اهو ڪنهن ماڻهو جي وس "سواءِ خودڪشي ءَ جي "ڪٿي آهي ته هو نه گذاري، بقول شيخ اياز جي ته--

سَوَ درد ها سَوَ دک ها پر زندگي پياري هئي،
اڌ رات جو ٻيرن مٿان چا چاندني پياري هئي!

books.sindhsalamat.com

بلڪل سنڌ جي آئيندي جو شاعر مير به جيون جي گذارڻ جي ڳالهه ٿو ڪري، پر ڪيئن گذرندي ان ڪي سمجهڻ جي ضرورت آهي، مير جون تشبيهون به ڪمال جون آهن، هن ته صرف اکر لکيا آهن جن مان ڪردارن ڪي سمجهڻ پڙهندڙن جو ڪم آهي، مير پنهنجو مطلب صرف جملي ۾ ٻڌايو آهي اچو ته سندس ٻولن جي اندر لڪل جيئرين جاڳندڙ تصويرن ڪي ڏسون سڏڪن ۾، الڪن ، رستن ، نانگن ، ارغونن ۽ عربن ۾، مايوسين ۽ الجهن ۾ گذري ويندي، هاڻ، سڏڪن، الڪن، رستن، پنهنجن، نانگن، الجهن جهڙين تمثيلن ۾ مير پنهنجي سماجي بيهڪ موجب سنڌي ماڻهن ڪي مقابلو ڪندي جيئڻ جي صلاح ڏني آهي پر ارغونن عربن واري ڳالهه وڏيڪ ڏيان ڇڪائيندڙ آهي اچو ته ان جملن تي ڀوڙهو غور ڪريون.

هن خيالن مان ٽي سوال ٿا جنم وٺن، سوال نمبر هڪ ته: ارغون ته برابر نڪري ويا ۽ ظاهر ۾ ته عرب به ڪونهن؟سوال ٻيو ته جيڪڏهن عربن جي اثر هيٺ هلندڙ تهذيب مان مراد ته عربن مان نڪرڻ جي آهي ته، ارغون به ته مسلمان هئا؟ هاڻ ڳالهه جي 3 نمبر سري ڪي وٺندي اچ جي نام نهاد جعلي مسلمانن مان جان ڇڏائڻ وارو يا حقيقي فڪري آجپي وارو نقطو شامل ڪجي ته هن شعري پيرائي ۾ بيان ڪيل جملي جو واضع مطلب نڪري نروار ٿئي ٿو.

هاڻ مير جي غزل جي هڪ بند ۾ ايڏو راز سمايل آهي ته سندس پوري شاعري ۾ ڇا نه هوندو....؟؟

عنايت عارباڻي/رتوديرو

تعارف

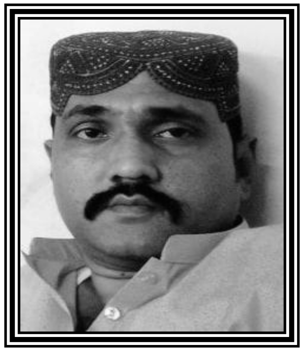

نالو:_مير حسن مهيسر
والد جو نالو:_محبوب علي
ذات:_مهيسر
عمر:_37 سال
تعليم:_انٽر
پسند جو ڪتاب:_"چانڊوڪيون ۽ ڇيٽ"
عبدالواحد آريسر
پسند جا شاعر:_ قاضي مقصودگل، شيخ اياز
پسند جو ليڊر:_بشير خان قريشي
پسند جي موسم:_ساوڻ
پسند جا گلوڪار:_ حميرا چنه، سرمد سنڌي
پيشو:_ڪريانه، جنرل اسٽور
موبائل نمبر:_03332146337
ايڊريس:_مير حسن مهيسر ڪريانه دڪان شهدادڪوٽ روڊ رتوديرو.

sindhsalamat.com

غزل

جبر جي زور تي قائم، رياست نيٺ ڊهڻي آ،
قسم سنڌ جي شهيدن جو امڙ آزاد ٿيڻي آ.

قريشي روپلو مظفر هزارن ۾ ڄڻن مائون،
مٽي فولاد ۾ مٽجي وڏي آتش تي فٿڻي آ.

صفن اندر لڪي ويٺل دلالن جو حشر ٿيندو،
وڏي رت چاڙ مان گذري تاريخ لڪڻي آ.

فاتح دولهه جي تربت تي سلامي سان وجي چوندا،
پڄي ويا ياڙيا لشڪرپچل باقين ۾ ڪنبڻي آ.

عقوبت جي ايذائن ۾ همٿ ڏيندي بلاول چيو،
چٽي ويا زنگ ضميرن ڪي اجهو پربات فٿڻي آ.

پليجي جي ڪتابن ۾ ۽ جي ايم جي خطابن ۾،
چٽو واضح آهي موقف سنڌ هيءَ قوم اٿڻي آ.

هٽي نعرا، ٻڌي پٽڪا، پڳا ميدان ۾ مانجهي!
ڪهاڙي آ ڪنهن ڪي هٿ ۾ ڪنهن ڪي ڏاٿو ٿفڻي آ.

بهادر پٽ پلي ويهن هلي ٿي ڳالهه مقتل جي،
نوان نعرا بغاوت جا نئين شروعات ڪرڻي آ.

”مهيسر“ ساز زندان ۾ ڪي ڪنهن ڪوڪ جوڏي جي،
اسان جا ڪن پئي چيري اسان جي وڪ نہ رڪڻي آ.

❊❊❊

غزل

نفرتن ۽ محبتن جو سلسلو ناهي رهيو،
ڪوڙ سارا ڏينهن ٿيا هن رابطو ناهي رهيو.

مختصر هڪ دائري ۾ زندگي ٿئي ٿي بسر،
محفلن جو شوق ڪوئي مشغلو ناهي رهيو.

هر خوشي هن ساڻ گڏجي لاپتا ٻڃي وئي،
جڳ سان گڏ جيئان پيو، پرحوصلو ناهي رهيو.

همسفر ٿي، وچ سفر ۾ ڇو مٿي رستا ويو،
دل جو دلبر دلربا، دل دادلو ناهي رهيو.

مئڪدي جو قاعدو آ پاڻ قابو ۾ رکڻ،
درد جي ڏمچر ۾ خد تي ضابطو ناهي رهيو.

رابطن ۾،واسطن ۾، فاصلا پئجي ويا،
پر پرين جي سار ڪان ڪو فاصلو ناهي رهيو.

ڪجهه سوالن ۾ اجان زخمي محبت ٿي لڇي،
ڇا ”مهيسر“ ساڻ تنهنجو واسطو ناهي رهيو.

❊❊❊

غزل

اڪيلي ڏنڏ رستن تي هلڻ سولو نہ آ جانان،
وفا جي راهہ ۾ پٿڪي جلڻ سولو نہ آ جانان.

محبت ماس هو گهريو پتنگ ٿي پاڻ کي ساڙيو،
ڪٽي ڪنڏ ڪات جي اڳيان رکڻ سولو نہ آ جانان.

عبادت عشق کي سمجهي قضاءِ وقت گذريو پر؟
وري ڪنهن موڙ تي ملجي چوڻ سولو نہ آجانان.

اندر ۾ ضبط کي ويڙهي غمن جي جهول ۾ ڪيڏي،
اڇي اداس محفل ۾ کلڻ سولو نہ آ جانان.

ستاسين رات ڪا هڪڙي ستارن کان پڇي ونجو؟
اکر ناڪام کي لکندي سمهڻ سولو نہ آ جانان.

رٺو راٺو، رلي مومل،اهو بہ دؤر هوندو هو،
روايت جو پِرم رهجي ٽيڻ سولو نہ آ جانان.

رکيو مصروف آ خد کي شرابن ۾، ڪتابن ۾،
زخم ايڏا سهي زنده رهڻ سولو نہ آ جانان.

”مهيسر مير“سولو آ چوڻ ڪنهن کي وساري ڇڏ،
ٻڌڻ آسان آ بيشڪ ڪرڻ سولو نہ آ جانان.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

غزل

ٻجي ٻجي پيا مرون،! بغاوتون نہ ٿا ڪيون،
پڇو اٿو ضمير کان، حماقتون نہ ٿا ڪيون.

وطن وطن چئون پيا، جبر بہ پر سهون پيا،
ڪٿي تہ ڪوٽ آ لڪل، صداقتون نہ ٿا ڪيون.

ذرو نہ هوش کو فکر، ڏٿا ڏئي لٿن پيا،
ڏسي ڪري، ٻڌي ڪري، مزاحمتون نہ ٿا ڪيون.

ٻڌي ڪري ڏئي هڪل وڌون اڳي ڏڪي وڃن،
الڳ الڳ هلي هلي ملامتون نہ ٿا ڪيون.

اٿو لٿو اجهو ڪسي ذرا ذرا ڪري ويا،
اڃان بہ مطمئن رهي ذلالتون نہ ٿا ڪيون.

امير پير ٺڳ ڏسو،لٽڻ جا راز رڳ ڏسو،
بتن اڳيان جهڪي ڪري، ڪرامتون نہ ٿا ڪيون.

جڳن کان جوڳ ۾ اسان بقا جي يوڳ ۾ اسان،
خدا ٻڌين نہ ٿو تہ چوا عبادتون نہ ٿا ڪيون.

”حسن“ دٻاءَ خوف کي تڪا هلون سڏا هلون،
متان لکي لنگور کو اسان جنگيون نہ ٿا ڪيون.

❊❊❊

غزل

سڏڪن ۾ بہ گذري ويندي،
الڪن ۾ بہ گذري ويندي.

کهڙو صديون جيئڻو آهي،
رستن ۾ بہ گذري ويندي.

پنهنجن سان جي گذري آ،
نانگن ۾ بہ گذري ويندي.

جذبا جي هارائي ويندا،
سپنن ۾ بہ گذري ويندي.

سک پويان ڪيسي هلبو،
ڏکڙن ۾ بہ گذري ويندي.

قبرن ۾ بہ سمهڻو پوندو!
بنگلن ۾ بہ گذري ويندي.

ارغونن کان نڪري وياسين،
عربن ۾ بہ گذري ويندي.

مايوسي کان بچ ”مهيسر“،
الجهن ۾ بہ گذري ويندي.

❊❊❊

sindhsalamat.com

غزل

اوهان ڇاڙو، خدا ڇاڙي، اسان جي موڪلاڻي آ،
سدائين سک سوين ماڻي اسان جي موڪلاڻي آ.

فتي قسمت مليون اکيون ۽ ٿي شروعات پيڙا جي،
ڪيون افسوس ڇا هاڻي، اسان جي موڪلاڻي آ.

اميدن آس ڪان خالي ٻٽي دل ٿوٽ بنجر آ،
سچا ڏگ ڪير پيو تاڻي، اسان جي موڪلاڻي آ.

نظر ويئي، جواني گم، اڃان پيي عشق اٽپورو.....!
عمر ساري تہ ٿي ڇاڻي، اسان جي موڪلاڻي آ.

پرائو سور پت ۾ آ ڪري پرواھ ڇو ڪوئي،
آئي آ سمجھ سپ هاڻي، اسان جي موڪلاڻي آ.

سدائين تاڪ ۾ رهيا، اپاڳي درد جا پاڇا،
رٺا سک ڪونہ ٿو آڻي، اسان جي موڪلاڻي آ.

”مهيسر“ آسرا پليا ڪٽي ايندو ڪو ويراني،
ذرا ٿاڪي، اچي واڻي، اسان جي موڪلاڻي آ.

❊❊❊

غزل

اکين هوندي انڌا ماڻهو،
جذبن جا ڪن ڏنڌا ماڻهو

ٻاهر ٻولي مٺڙي ٻولين،
دل ۾ رکندا سنڌا ماڻهو.

ظاهر توسان، تنهنجا هوندا،
دل ۾ رکندا، سندا ماڻهو.

هڪ ٻي جون پاڙون ڪوٽن،
ٺاهن ويٺا، ڦندا ماڻهو.

مئلن ڪان ٻي بدتر آهن،
اڄڪلھ جا هي زندھ ماڻهو.

شهرت، پيسي جا پوڄاري،
روحن کي ڏين رندا ماڻهو.

جيئري ڏيندا ڏنپ ”مهيسر“،
قبرن تي پو روئندا ماڻهو.

❊❊❊

نوبت ڏهر هڪ بهترين شاعر

نوبت ڏهر هڪ بهترين شاعر آهي آءُ نوبت جي ذات تي لکندس ۽ هن جي لکڻي مان معلوم ٿئي ٿو تہ نوبت بهترين شاعر آهي ۽ ڏانءَ جي ڪمي جي ڪري شاعري ۾ وزن بحر جو تصاد آهي جنهن تي اگر توجع ڏجي تہ اها ڪمي بہ پوري ٿي سگهي ٿي پر خيالن ۾ ڪمال جي اڏام آهي جتي صنف نازڪ تي لکيو آهي اتي ڌرتي سان محبتن جو بہ خوب اظهار ڪيو آهي

تنها وڙهڻ تو چاهيان مان،
ڌرتي تان فدا ٿيڻ تو چاهيان.

هن غزل جو هر بند ڪمال جو آهي جيڪي ڌرتي جي محبتن سان سرشار آهن اتي نئين سال ۾ نون پيچن جو ڳالهيون ۽ پراڻي سال کي ڏوراپا ۽ هر غم ڪان آزاد ٿيڻ جا خواب ڪٽي نئين سفر جي آس ۽ محبوب لاءِ تڙپندڙ ڇاتي شاعري ۾ نواڻ آندي آهي

پئي تڙپ ماري سالن ڪان جيڪا،
آ ڇاتي ساڻ ڇاتي آ جان ملايون.

نوبت صوفي طبيعت جو ماڻهو آهي هن تڏهن تہ هو سبق اموز پيغام ڏي پيو پنهنجي گيتن ۾ ۽ حق سچ جي راھ جي هلڻ جو سبق ڏي پيو

رام قرآن گيتا تو ويساريو آ

جڏهن محبتن جي جذبن جي رنگين راتين ۾ محبوب سان محبوب جي ملڻ جو وقت ياد ڪري هن محبوب جي حسن کي چار چند لڳائي ڇڏيا حقيقت اها آهي تہ جنهن اک سان هڪ عاشق پنهنجي محبوب کي ڏسي ٿو اها رانائي صرف هن عاشق جي اک ۾ هوندي آهي ۽ شاعر جڏهن ان حسين لمحن کي پنن تي غزل جي صورت ۾ لکي ٿو تہ هن حسن کي چار چند لڳي پون ٿا ۽ محبوب جي ملڻ جي گهڙي سا شاعر جي لفظن ۾ بہ هڪ عجب احساس جي ترجماني ڪري ٿو

ڇاتي مٿان ڇاتي جي رکي پئي هوءَ،
روح ساڻ جسم کي چمي پئي هوءَ

شاعر جي شاعري ۾ عجيب ڪيفيت سمايل هوندي آهي ڪڏهن هجر فراق تہ ڪڏهن درد جي ڪيفيت ايتري تہ وڌي ويندي آهي جو درد مان هي الفاظ نڪري اچن ٿا

ملڻ ڪان دل ڪڃي وئي،
ڏسڻ ڪان دل ڪڃي وئي.

پر وري شاعر جون اکڙيون ڪنهن حسين ڇهري کي ڏسن ٿيو تہ وري هڪ احساس پيدا ٿئي ٿو

سونهن جي هاڪ تي مري ٿو،
حسن جي ماڳ تي مري ٿو.

۽ جڏهن سنڌ اندر جوڏن جي لاشن کي ڏسي ٿو ڪڏهن ٻوري بند لاش تہ ڪڏهن ڪنيي گم ڪري تشدد ٿيل لاش تہ ڪڏهن قومي جهيڙن ۾ مرندڙ ڳڀرن جا لاش ڏسي ٿو ۽ ڏاريا اڇي اصل سنڌ جي وارثن کي مارن ٿا تہ اندر مان هڪ تڙپ اٿي ٿي ۽ آهون لفظن جي شڪل اختيار ڪري وڃن ٿيون

منهنجي ٻچڙن جي پوئيواري چو نہ ٿي،
غم انهي ۾ سنڌ ساري سوڳوار چونہ ٿي.

نوبت هڪ بهترين شاعر آهي جئين مون مٿي بہ لکيو آهي تہ وزن ۽ بحر جي ڪمي آهي هن جي پوراءَ لاءِ اڃان وڌيڪ محنت ڪرڻي پوندي نوان خيال ڪڻي اڇڻا پوندا هن لاءِ شاعرن جي صحبت ۾ گهڻو رهڻ سان اها ڪمي بہ پوري ٿي سگهي ٿي ۽ هڪ ڏينهن نوبت هڪ بهترين شاعر ٿي هن دقيانوسي رسمن رواجن ۾ پنهنجي شاعري سان انقلاب آڻي سگهي ٿو چو تہ شاعر پنهنجي شاعري سان هن سماج جي درد تي قلم کڻي هميشہ مرحم رکيو آهي.

علي حسن ”احسن“ چديڙ/ميرپورماٿيلو

تعارف

نالو:_نوبت ڏهر
والد جو نالو:_علي حسن
ذات:_ڏهر
عمر :_44 سال
تعليم:_ ايم اي سوشيالاجي
پسند جا ڪتاب:_ قران مجيد،
ڀٽائي جو رسالو ۽ سچل جو رسالو
پسند جا شاعر :_شاهه عبداللطيف ڀٽائي رح، استاد بخاري ۽ زاهد شيخ
پسند جا ليبر :_سائين جي ايم سيد، رسول بخش پليجو ۽ بابا سائين
پسند جي موسم:_سيارو ۽ بهار
پسند جا گلوڪار:_سرمد سنڌي، احمد مغل، منظور سخيراڻي ۽ ساگر سنڌي
پيشو:_تعلقہ سرويلنس آفيسر (WHO)
موبائل نمبر 03083398086
ايڊريس:_پنهنجو گهر ڳوٺ حاجي غازي خان ڏهر پوسٽ ڏهر ڪي ضلعو گهوٽڪي.

books.sindhsalamat.com

غزل

سونهن جي هاڪ تي مري ٿو
حسن جي ماڳ تي مري ٿو
پهر منجهند شام رات پلا،
صبح جي ماڪ تي مري ٿو
ڪاڏن ۾ لذت توڙي گوشت مڇي،
سرنهن جي ساڳ تي مري ٿو
تبسم بخاري اياز سنو لکيو،
شاهه جي راڳ تي مري ٿو
هڪڙو آءُ نہ ”نوبت“ سارو شهر،
صنم جي ٿاڪ تي مري ٿو

❊❊❊

غزل

تنها وڙهڻ، تو چاهيان مان،
ذرتي تان فدا ٿيڻ تو چاهيان مان.
پوڙهائپ ۾ پئي گذري زندگي،
اهڙي جيئڻ کان مرڻ تو چاهيان مان.
مائٽيون دوستيون ڪم نہ آيون ڪٿ ٻي،
تن کان ڏور رهڻ ،تو چاهيان مان.
مطلب خاطر هت وڌائي تو سيکو،
مطلبي اهڙا ڇڏڻ ،تو چاهيان مان.
ڪاڏي جو بکيو ناهي عزت گهرجي،
”نوبت“ زندگي وار ڪرڻ تو چاهيان مان.

❊❊❊

sindhsalamat.com

غزل

نئون سال آ نئون ، آ نيهن لايون،
مرڪون خوشيون آ پاڻ ورهايون.
سال گذريل ۾ جيڪي نہ مليون،
چاهت چميون ،آ پاڪر پايون.
ويا ڏور ٿي آهن ٻڌا ناهن،
گيت غزل لاڏا آ سهرا ڳايون.
پئي تڙپ ماري سالن کان جيڪا،
آ ڇاتي ساڻ ڇاتي آ جان ملايون.
هڪ قوم ٻڻجي سچا رهون پاڻ،
نفرت حسد بغض آ ڪي مٽايون.
آهي رب کان گهرين دعا "نوبت"،
صنم ۽ سنڌ جي سلامتي چاهيون.

❁❁❁

غزل

ڇاتي مٿان ڇاتي جي، رکي پئي هوءَ،
روح ساڻ جسم کي، چمي پئي هوءَ.
وهي ننڊڙي ۾ بہ اٿس چپ هيرايا چمين تي،
ٻانهن ڪري سراندي سمهي پئي هوءَ.
نيڻن کي هي ننڊ جا سڪون پئي ڏئي،
گلاب جي گل وانگيان ٻهڪي پئي هوءَ.
جسم جا هو بلب پئي ڏينهن ٻاري،
اشاره ملڻ ڪانپوءِ وسري نہ پئي هوءَ.
پراوا پنهنجا جلي ويا سپ "نوبت"،
روز ملڻ لاءِ جڏهن اچي پئي هوءَ.

❁❁❁

غزل

ملڻ کان دل ڪٻجي ويئي
ڏسڻ کان دل ڪٻجي ويئي
مٽل محفل آ منهنجي پر،
وڃڻ کان دل ڪٻجي ويئي.
عياشي جا اڏا هرجاءِ،
گهمڻ کان دل ڪٻجي ويئي.
حسين چهرا وڪامن ٿا،
ڏسڻ کان دل ڪٻجي ويئي.
پچاري جان پچيو غربت،
سمهڻ کان دل ڪٻجي ويئي
رهيو نا ماڻهپو "نوبت"،
جيئڻ کان دل ڪٻجي ويئي.

❁❁❁

هرڻي جي دانهن

منهنجي ٻچڙن جي قتل جي پڇاڻواري ڇو نہ ٿي،
غم انهيءَ ۾ سنڌ ساري، سوڳواري ڇو نہ ٿي.
ظالمن ڊوڙائي ماريو پڻ پٽن جي اوٽ ۾،
ٿر، نگر ۽ پارڪر ۾ قيام ڪاري ڇو نہ ٿي.

❁❁

اَڄ دوست ڏسي دل مرڪي ٿي،
گڏ محبن سان دل مهڪي ٿي.
يارن کان سوا آ ڪهڙو جيئڻ،
اڄ ٿهڪ ٻڌي دل ٽهڪي ٿي.

❁❁❁

نظم

هو مسيحا نہ پر، نانگ ڪارو آ.
هر شخص ان ڪان، اڄ ڏڪارو آ.

انکي حکمت ملي، ان ڪري،
جئين مظلوم جي، هو دلجوئي ڪري،
پر ان تہ ڪيو انسانن، جو لاٻارو آ.

بيوس جين آيا ، سي بہ لتجي ويا،
کي قرجي ۽ ڪي متجي ويا،
هو ڪري بہ چا آخر مريض ويچارو آ.

قران حديث "نوبت" آهي ٻڌائي،
شخص بچايو پوري ڪائنات بچائي،
رام گيتا خدا قران، تو ويسارو آ.

❊❊❊

پنهنجي ڪراچي ۾ پنهنجا، مور ماريا ويا،
وارث اصل ئي ڌرتي جا، شهزور ماريا ويا.
ڪمزور ايڏا "نوبت"، جو پاڻ تي ويا آهيون،
گهر ڏٽين ڪي ئي چئي، چور ماريا ويا.

❊❊

نظم

ٽولو يزيزي،
جاڳيو آ.
ڪردار ۾ مڪار،
ساڳيو آ
ڪاڇي،ٿر مان،
پئي، رڙ اچي،
پاڻي ڏيو،پاڻي ڏيو،
ماضي،حال،
ساڳيو آ
ڪالهہ پاڻي ،
حسين جو،
بند هو،
پاڻي آج بند،
سنڌ جو آ،
حرامي ،نسل حڪمران،
ساڳيو آ.
مال متا ع، پکي جيوت ،
پيو تڙپي انسان ،
زنده شايد ،شمر
ساڳيو آ.
حسين سنڌ،
زرخيز ڌرتي،
ساڙي سڪائي،
بنجر ڪن پيا ،
تن کي ٻڌايان "نوبت"،
اللہ ساڳيو آ .

❊❊❊

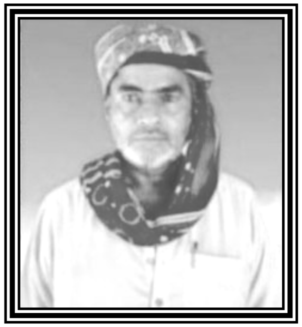

تعارف

نالو:۔اخترنواز عرف بادشاہ مهر
ادبي نالو :۔مهر فقير
والد جو نالو:۔ غلام نبي مهر
ذات:۔مهر
عمر :۔53 سال
تعليم:۔ايم اي ايڪانامڪس
پسند جا ڪتاب:۔قرآن شريف ۽ شاہ جو رسالو
پسند جو شاعر :۔شاهہ لطيف
پسند جا ليڊر:۔حضرت محمد صلعم ۽ شاهہ لطيف
پسند جي موسم:۔ گهر ۾ پاڻ سان گڏ پيار جي موسم
پسند جو گلوڪار:۔هر اهو فنڪار جيڪو سٺي شاعريءَ سان ماحول ۽ معاشري کي مهڪائڻ لاءِ سرهاڻ وکيري ٿو
پيشو:۔سرڪاري نوڪر
ڇپيل شاعري:۔گڏيل شاعريءَ جا 06 ڪتاب
موبائل نمبر 03003335422
ميل maharfaqeer123@gmail.com
ايڊريس:۔مهر فقير معرفت محمدي ميڊيڪل اسٽور ڳڙهي ياسين ضلعو شڪارپور سنڌ.
مهر فقير معرفت سنڌ ڪتاب گهر پٺائي چونڪ چڪرا ڳوٺ ڪورنگي 01 ڪراچي سنڌ.

بيت

مون مٺان ميلا لڳندا ”مهر فقير“،
حسن جا اسير، مرڻا ناهن ماڻهوئو.

مون مٺان ميڙا مچندا ”مهر فقير“،
حسن سندا اسير، مرندا ناهن ماڻهوئو.

مون مٺان مقبرو جڙندو ڏسندو جڳ،
اسانجو ورتو دڳ، مسافر ماڳ رسندا.

مسافر ماڳ رسندا هلي نقش قدم،
اسان جو دين ڌرم، عشق ۽ انسان آ.

عشق ۽ انسان آ مذهب ڪان مٺي،
فقير ميلا هتي، لڳندا لاهوتين جا.

سڄڻ سچو سونهن سهڻا سڀ سڪن،
چوري چپ چون، منو مهر مناس ڪان.

سڄڻ سچو سونهن عاشق مٺس آنءُ،
نرمل سندو نانءُ، سانده اٿم سيني ۾.

سڄڻ سچو سونهن سانده سندس ثنا،
پيار پريت پنا، پڙهان تو پڙهائي تو.

سڄڻ سچو سونهن مٺ نه ڪو مور،
ساجن بخشيو سرور، اڇي اڱڻ ”اختر“ جي.

سڄڻ سچو سونهن موهت ”مهر فقير“،
زلفن جو زنجير، قيدي آهيان قرب جو.

ساجن تنهنجي سونهن جا اندر منجهه اجلاس،
منهنجا سڀ حواس، طواف ڪن تو مٿان.

ساجن تنهنجي سونهن جي پيو ڪيان پوڄا،
منهنجو تيءُ مٿا، يا پرين ڪر پنهنجو.

ساجن تنهنجي سونهن تي لکان غزل وايون،
هجن لک حياتيون، پوريون پون ڪينڪي.

ساجن تنهنجي سونهن جا هڙ آئين ۽ دستور،
ساهن لاءِ سرور، آهن يار عاشق لاءِ.

ساجن تنهنجي سونهن تي عاشق ”اختر نواز“
”مهرفقير“ ڪي ناز، آهي يار عاشقيءَ تي.

ساجن منهنجا سپرين هلي نه آيا هيل،
محبوبن سان ميل، تي نه سگهيا ٿڌ ۾.

ساجن منهنجا سپرين ڪهي آئيا قدمين،
عجيبن سندا اکيئين، پير چمان پدمڙا.

ساجن منهنجا سپرين آئيا انهيءَ ويل،
ڏڪندي ڏڪندي ڏيل سورائتا تي ساه ڪنيا.

ساجن منهنجا سپرين پورل آئين بسم الله،
چاهت چنتا چاه، قرار مليم قلب ڪي.

ساجن منهنجا سپرين آئيا يار عجيب،
ندوري جا نصيب مهڪيا مرڪيا ”مهر“ چئي.

ساجن تنهنجي سونهن جو ڪهڙو من مثال،
آهين لالڻ لازوال ازل، ڪان ”اختر نواز“ چئي.

گادي نشينن جي گودڙين ۾ مريدن جي محنت،
بک بيروزگاري ذلت، مقدر ٻڏيو مريدن سندو.

گادي نشينن جي گودڙين ۾ مريدن جون مايون،
رنگ اره اوچايون، پيرن پاڻ پسند ڪيون.

گادي نشينن جي گودڙين ۾ انڌا اونڌا عقيدا،
ڏاڳا ڦيٽا وظيفا، جاهل مريد جهڪندا رهيا.

گادي نشينن جي گودڙين ۾ مريدن جو مستقبل،
هيٺا هيسيل جهڪيل، ڪڏهن نڪرندا قيد مان.

گادي نشينن جي گودڙين ۾ رهيا جي ايئن مريد،
هنن جي هر عيد، ماتمي هوندي ”مهر فقير“ چئي.

پنڻ آيو آ پينو آهي پينارڪي اٿس ريت،
جن جي پنڻ سان پريت، مرشد ڪوڙ ملڪ ۾.

پنڻ آيو آ پينو آهي مرشد گهري ٿو ڏن،
واڳونءَ وانگي وطن، خنزير سڀ ڪائي ويو.

پنڻ آيو آ پينو آهي مرشد آ ميسوٽو،
پيو گهري اڳوٽو، ڏن وري وياج سان.

پنڻ آيو آ پينو آهي ڏيڻ سکيو ڪين،
مرشد آ مسڪين، مريد ته مالدار آ.

پنڻ آيو آ پينو آهي مرشد ”مهر فقير“،
ٻلو پيئي ڪير، ۽ مرشد تاڙي مال کي.

پيو ڳولهيان عينڪ پائي ايڪتا ۽ اتحاد،
ڪيو ناچ ڳاني برباد، مستقبل ”مهر فقير“ چئي.

اُماڻ ٽوپي اجرڪ ته ايڪتا ڏينهن ملهايان،
وري پوءِ واپس وٺجان، او من ”مهر فقير“ چئي.

نر نچن ناريون نچن نچي ٿي ساري سنڌ،
سنڌڙيءَ جو آڳنڌ، ريٽيو ريٽيءَ رت سان.

علم امن روزگار ناياب ٿيئي نسل،
وڃن پيا دهل، هو جمالو هر طرف.

ساريان پيو ٿو سدائين هاءِ نه آيڙم هوت،
ڪل نفس ذائقت الموت، ”مهر فقير“ مري ويو

هي وڏو شاعر هو وڏو شاعر شاعرن جي آ ويڙه،
فصل وڄائي وئي سيڙه، اپت نه لٿي ”اختر“ چئي.

دودا هن ديس جا جوڌا جنگ جوان،
ارڏا هي انسان، سپوت سهڻي سنڌ جا.

ايڪتا ايڪتا اسڪول بند تعليم تباهه،
اسان پنهن جو ساهه، پاڻ ڪڍيو آ پاڻ ئي.

ڪيئن سي ملهائن ايڪتا جن جي چلهه وساڻل،
انهن جي لاءِ راڻل، ڪو انتظام ڪج اناج سندو.

مونکي تنهنجو محبوب اڄ به اوسيئڙو،
جانب يار جيئڙو، لالڻ ٻري لاٽ خاطر.

اٺن کهڙو الزام ڏيرن سڄو ڏوهه،
ٻوهن ڪيو ٻوهه، سسئي سچ ڪري ويا.

اٺن کهڙو الزام ڏيرن سڄو ڏوهه،
صبح توڙي شام پئي پڪاريان پنهل کي.

اٿن کهڙو الزام ڏيرن سچو ڏوهه
ويا ڪري اندوهه، رتي نه آين رحم الا.

اٿن کهڙو الزام ڏيرن سچو ڏوهه،
من اندر ماتام ڪيچي قهر ڪري ويا.

اٿن کهڙو الزام ڏيرن سچو ڏوهه،
سرتيون سور سيوءَ "مهر فقير" مون مليو.

ڪائي نه وچئي ڪتو اره ڏکي هل،
سوئر به آهن لٽل سوين هن سماج ۾.

سوين هن سماج ۾ بگهڙ تا پٽڪن،
لڪائي منجهه پردن، اره هل انهن ڪان.

چهرو لڪائي گلن سان چاتي رکيائين فيس بوڪ تي،
چا نه چئجي ان عورت کي، معاشرو جنهن ميرو ڪيو.

روز ڪهن روز ڪسون ڪسڻ منجهه قرار،
خوشيون ملن خرار، ڪاتيون پسي ڪنڌ تي.

***

تعارف

نالو:_سخاوت شيخ
والد جو نالو:_ محمد علي شيخ
پيدائش:_ 01 جنوري 1984ع
لکڻ جي شروعات: 2000ع
لکيل صنفون:_غزل، وايون، نظم، ترائيل، گيت
ڇپيل ڪتاب:_ڪو به نه
ڇپيل شاعري:_رسالن ۽ گڏيل ڪتابن ۾
ڪرت:_سوشل ورڪر، ڊسپينسر
ايڊريس: ضلعو خيرپور ميرس تعلقو ٺري ميرواهه پوسٽ آفيس پيروسڻ
ڳوٺ زوار محمد رمضان شيخ 03077968421
03053713750

غزل

زندگي ماٽ ڪر ساٿي درد هن،
دوستي ماٽ ڪر ساٿي درد هن.
پل وري وارڪر تون منهنجي مٿان،
عاشقي ماٽ ڪر ساٿي درد هن.
من نمازون ڪٿي پڙهان ڏس ڪٽي،
بندگي ماٽ ڪر ساٿي درد هن.
خون ٿو اڄ وهي ميخاني ۾ ها،
مئڪشي ماٽ ڪر ساٿي درد هن.
اڪ مٿان تون پوي پلجي راهه ۾،
دل لڳي ماٽ ڪر ساٿي درد هن.

❊❊❊

غزل

ڪو ڏنگي نانگ ويو آ پيار ڪي،
وهه ڪري جو آ ويو سنسار ڪي.
ٿو تلاشي ڪپر ڪي منڙو پيو،
سو تڪي پنهنجي ٿو هتڙي پارڪي.
ٿي هوائن ڪان اچي غم جي صدا،
درد ڦڙڪائي پيو دل تار ڪي.
گهوٽ هٿ سان آ ڪنواري زال ڪني،
آڳ سهاڳڻ جي لڳي سينگار ڪي.
ٿي مٿي ۾ هٿ هٽي جوڳڻ پئي،
”شيخ“ ڳولي ٿيل گم تہ هار ڪي.

❊❊❊

زنگجي ويل خواب
مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اڇڻ

غزل

ڳولجي ڪا شفا هاڻي درد جي،
ٿي پوي سا دوا هاڻي درد جي.
سر ڪٽي يار رکيو سجدي ۾ آ،
ڏي دوا تہ خدا هاڻي درد جي.
سار جي سوز ۾ گم سم زندگي،
آ لڳي جو هوا هاڻي درد جي.
خون ٿي پي رڳو منهنجو عاشقي،
ٿي وئي سان بها هاڻي درد جي.
”شيخ“ پنهنجي پيو قسمت تي لکي،
بس ملي آ دعا هاڻي دردجي.

❊❊❊

غزل

زندگيَ جي ڪائنات جوڙيا ٿو،
سدرتا ڪائي ڏات جوڙيا ٿو.
روشني جي سرڪ پي ٻران هٿ،
چمڪ جي امرت رات جوڙيا ٿو.
ساهه نوڙي ڪي روح سان وٽي ها،
جهان ۾ رنگ سوغات جوڙيا ٿو.
سنڌ ڌرتي آ جنت جو ئي نقشو،
بس چمي دز ڪي ذات جوڙيا ٿو.
حق جو ڪلمو پڙهي لکان پيو تہ،
اڻ ڇهي جڳ ۾ بات جوڙيا ٿو.
ظلم جي ٻٽجي خلاف يار جي ياٗ،
پاڻ لاءِ غم بارات جوڙيا ٿو.

❊❊❊

غزل

چنڊ هٽ روشني سان حال اوري نہ سگهيو.
سفر ۾ زندگي سان حال اوري نہ سگهيو.
بد نما دور هاڻي تو هلي جهان هن ۾.
من سچي عاشقي سان حال اوري نہ سگهيو.
تو نمازي ڪري سجدا پيو تيڙا هتي ها.
روح ڪو بندگي سان حال اوري نہ سگهيو .
هت ڏسان تو منافق روز محفل ۾ مان تہ.
حال ڪو دوستي سان حال اوري نہ سگهيو.
ڪوڙ جو تہ نشو هر هڪ ڳلي جي اندر آ.
مڌ ڪتي مئڪشي سان حال اوري نہ سگهيو.

***

غزل

عشق جو ئي آتڻ تو لڪان.
گل رتو پاڻ وڻ تو لڪان.
ڏات آهي سچي ازل کان.
سونهن سچ جو تہ پڻ تو لڪان.
تو ڏنگي آهستي آهستي.
نانگ جو روز ڪڻ تو لڪان.
ساٽ تو بس اچي درد جو.
پاڻ لاءِ سو تہ ڏڻ تو لڪان.
ماءُ جي هر ڏکي آ صدا.
ورق غم جو آسڻ تو لڪان.
جهوپڙي ۾ لڇي ٿي عمر.
ڪکر جي ڇڻ ها ڇڻ تو لڪان.
”شيخ“ جي زندگي آ فنا.
چار پل جو ساوڻ تو لڪان.

***

books.sindhsalamat.com

زنگجي ويل خواب
مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اڇڻ

تعارف

نالو:_ غلام ياسين آرائين
ادبي نالو:_وفا ياسين آرائين
والد جو نالو:_محمد حسن آرائين
جم جي تاريخ :_2 مارچ 1970 ع
جمڻ جو هنڌ:_ ڳوٺ پيارو خان آرائين
تعليم :_بي ايس سي، گريجوئيٽ، پي ٽي سي، سي ٽي ، بي ايڊ
ملازمت:_سرڪاري ملازم ٽيچر
سڃاڻپ:_شاعر، اديب ، ڪالم نگار، استاد ، لطيف جو ڄاڻو سوشل ورڪر، ڪمپيئر
لکڻ جي شروعات:_1990 ع ڏهاڪي کان
ادب ۾ داخل ٿيڻ جا سبب:_ ادبي دوستن سان ملاقاتون، ڪتاب پڙهڻ، شاهه لطيف ۽ بخاري پڙهڻ،ادبي سنگت جوائن ڪرڻ، ريڊيو جي دنيا سان لڳاءُ هجڻ مختلف پروگرامن ۾ لکڻ.
لکيل صنفون:_ غزل، بيت، نظم، وايون، گيت، چوسٽا ۽ نثر ۾ مضمون، ڪالم، مقالا، ڪهاڻيون وغيره
فنڪارن شاعري ڳائي:_ ماروي سنڌو، منظور حبدار سخيراڻي، شبير شاهاڻي، پالڪ سنڌي، ساجد سنڌي، سڪندر سومرو ڪوثر ماروي
ڇپيل شاعري:_ڳڏيل شاعري جو ”تاري تاري گل ٽڙي پيا“، ”لال لهرين وچ“، ”شاعري ڳالهائي ٿي“، ”نظمن جا نيڻ“
موجوده رهائش:_قلجي اسٽيشن
پتو:_ پوسٽ آفيس قلجي اسٽيشن ضلعو تعلقو دادو
موبائيل نمبر :_ 03443307104

sindhsalamat.com

غزل

محبت ڪئي ويندي آهي،
يا محبت ٿي پوندي آهي.

پيار مان ڏسبو آهي جڏهن،
اکڙين تي گلا هوندي آهي.

تنهنجي منهنجي و چ چاهي،
ديوار حجاب جي رهندي آهي.

توبن جانان ڪجهه بہ ناهيان،
هي دنيا مهٽا، ڏيندي آهي.

جي رُسي ويندي آن ”وفا“ ڪان،
زندگي اڌوري لڳندي آهي.

❊❊❊

غزل

بسنتي رُت ۾ ملبو وري،
آس انهي تي جيئبو وري.

الڪو تنهنجو صبح و شام،
نيٺ تہ توڙانهن اچبو وري.

اُڪنڊ تنهنجي ۾ هاڻي وري،
نيٺ تہ گيت لکبو وري.

منهنجو ملڻ ٿيندو توسان
اهڙو ميلو مچبو وري.

راهون تنهنجون روز نهاري
”وفا“ نہ ڪڏهن ٿَڪبو وري.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

زنگجي ويل خواب
مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اچڻ

غزل

اهي ڏينهن هئا ۽ راتيون هيون،
جڏهن پاڻ ۾ ملاقاتون هيون.

پير پري سهڻا جڏهن تون پڳين،
وسيون من جون تولاءِ اوطاقون هيون.

جُهڙ ڦُڙ رُت ۾ ڪوئل جيان
تنهنجون خيال خوابن ۾ لاتيون هيون.

لکي خوب پردن جي پويان اچڻ،
ڪيڏيون پاڻ پنهنجون مذاڪن هيون.

ڪيڏا شوق ۽ خوب سينگار هئا،
”وفا“ دوستيون ۽ بهارون هيون.

❊❊❊

غزل

ڪيڏ لڳن ٿا پيارا ماڻهو،
جِي جيارا سارا ماڻهو.

جڏهن کِلن ٿا گل ٽڙن ٿا،
آهن سَاهه سهارا ماڻهو.

کهڙي ڪيان مان ڳالهه تنين جي،
سهڻا سڀ سُونهارا ماڻهو.

کهڙيون تن جون ڳالهيون ڳايان،
آهن مَن موچارا ماڻهو.

هڪڙو پيرو ”ياسين“ ملن ٿا،
ڪن ٿا نينهن نيارا ماڻهو.

❊❊❊

sindhsalamat.com

غزل

آهين سهارو ساهه او سائين،
توسان منهنجو چاهه او سائين.

آهيان توبن ايئن ا ڏورو،
ڀٽڪيل راهي راهه او سائين.

دردن ڏکن ۾ چُور مان آهيان،
غم منهنجا تون لاهه او سائين.

راهه نهاري نيڻ ٿڪيا هي،
اوسيئڙي ۾ آهَه او سائين.

دشمن ٻٽجي ڏيهه ويو سارو،
”ياسين“ سان ڪر تون ٺاهه او سائين.

❊❊❊

غزل

ياد چو ايڏي ايندي آهين،
تصوير ٻٽجي ويندي آهين.

مُرڪين ٿي جڻ گل ٽڙن ٿا،
مون کي چو موهيندي آهين.

توبن آئون هيڪل آهيان،
دور جڏهن تون ٿيندي آهين.

گلڙا گلڙا زلف هي تنهنجا،
خوشبو محبت ڏيندي آهين.

توبن پياري ڪجهه نه ”وفا“ آ،
چا مون لاءِ ڪڏ سوچيندي آهين.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

تعارف

نالو:۔خليل احمد
ادبي نالو:۔عامر خليل
والد جو نالو:۔خالد حسين
ڄمڻ جي تاريخ:۔30 آڪٽوبر 1994ع
ڄمڻ جو هنڌ:۔ڳوٺ الهڏنو عامر
تعليم:۔انٽر
ڪرت:۔ڪا به نه
لکڻ جي شروعات:۔2018ع
پسند جو ڪتاب:۔قرآن شريف
ڇپيل مواد:۔موتين مالها شاعري (گڏيل ڪتاب)
اڻ ڇپيل مواد:۔هڪ ڪتاب جيترو
لکيل صنفون:۔غزل، نظم، وائي
سنڌي قوم لاءِ پيغام:۔پنهنجي ٻارن کي تعليم جي زيور سان آراسته ڪيو
موبائيل نمبر:۔ 0345_8983561
ايڊريس:۔ پيروسڻ ضلعو خيرپور ميرس

sindhsalamat.com

غزل

ڏي سهارو يار مان گذري وڃان،
ڪنهن وڏي آزار مان گذري وڃان.

وار اٽيا ويس ڪارو نيڻ تر،
ڪيئن پري بازار مان گذري وڃان.

دل چوي ٿي نيڻ ڀوتي اڄ مگر،
بي ڍنگي سنسار مان گذري وڃان.

چو ڪجي آگُرِ ٿي پئي هر يار جي،
جنهن بہ ٿو ڪردار مان گذري وڃان.

سڀ ڪيو گڏجي دعا شل خير سان،
ڪنهن پرينءَ جي پار مان گذري وڃان.

هوءَ ڏئي من داد هن جي شان ۾،
ڪي پڙهي اشعار مان گذري وڃان.

***

غزل

باھ دوزخ جهڙي دردن ۾ هئي،
پو بہ ڪيڏي جنبش جذبن ۾ هئي،

ڪنڌ ڏوٽي چئي پئي ڪشمير ڪي،
خوابن جي ساپيان سپنن ۾ هئي.

احساس ڳڙيا خون جي قطرن جيان،
چيت اوسيئڙي جي نيٽن ۾ هئي.

پاڪرن تي ٿهڪ پايل پئي ڏنا،
پو بہ بيچيني ڪا جسمن ۾ هئي.

تون پرائي ۽ پرائي تي وئينءَ،
ڳالھ هيءَ اڳ ۾ ئي وهمن ۾ هئي.

چئي اسانکي تون نہ آئينءَ رات پي،
دير تائين ديد رستن ۾ هئي.

ٺيڪ آ جي تنهنجو لهجو تلخ هو،
يار نهنائي تہ لفظن ۾ هئي.

خواب وانگي چنڊ ٻاهر پي رليو،
الوداعي ننڊ ڪلفن ۾ هئي.

باڪ ڳلڙن ۾، چپن تي شام ۽،
رات تنهنجي يارا زلفن ۾ هئي.

***

غزل

اپ تي هو ڪيڏو ستارن ۾ چنڊ،
پوءِ پيو اڪيلو هزارن ۾ چنڊ.

پار ويئي جو تري آهي رات،
روح جي بستي ڪنارن ۾ چنڊ.

تو جڏهين پاڻ پردو ڪيو پري،
جڻ تہ ڪڙيو ڪو رخسارن ۾ چنڊ.

روز جوڙي تي پئي جوين عمر،
عشق آهي نيڻ پارن ۾ چنڊ.

ڪونہ اوهان پاڻ ”عامر“ لکيو آ،
پوءِ بہ جهومي تو بهارن ۾ چنڊ.

***

books.sindhsalamat.com

غزل

بندوقن جي وري گولي هوائن مان وئي،
يار خاموش سيني جي صدائن مان وئي.

چيخ ڪنهنجي تہ نڪري دل منجهان جو وئي،
وقت جي درد هاٽي يار دانهن مان وئي.

مان گلابن سندي جو خوشبو تو اڄ وٺان،
جڻ تہ وڪري هتان منهنجي آ ٻانهن مان وئي.

پئي زندگي منهنجي لڇي ڪاتن ۾ ها،
چنڊ تي هاڻ جو اوندھ آ راهن مان وئي.

هن خدا پي ڏنو ڪوئي هيو جوين سچو،
سماج جي زندگي گذري نگاهن مان وئي.

جو ملي تي تہ دريا يار وڇڙي تو وڃي،
باھ تي روح جي دنيا ڪڪائن مان وئي.

چنڊ تي خون جا ”خليل“ تو چندا اڄ هٽي،
قتل ساري حياتي تي ڪٽائن مان وئي.

هاڻ اظهار ڪري محبت سندو جيئان پيو،
سوچ منهنجي تہ نڪري خفائن مان وئي.

***

sindhsalamat.com

غزل

دور هڪ پنهنجي انتها پائي ويو،
گيت ڪجهه من تہ هاڻ هي ڳائي ويو.
ٿي ويا چاهت لاءِ جلاد آهن ڪيڏا،
امنگن جو هتڙي خون جو لائي ويو.
پهر ۾ ٿو اڄ من لڇي احساس جي،
نفرتون اڄ ڪير وڇائي ويو.
جنهنجي مان خليل خوشبو ۾ ٿو ٻڌان،
گل هيو هڪڙو سو بہ مرجهائي ويو.
ٿو ڏسي قاتل سنڌ ۾ هاٽي هتي،
روح منهنجو آ هاڻ گهبرائي ويو.

***

غزل

لفظ بن ٿي ويو بي ٿاڪ شاعر،
هاڻ رستن سندو رولاڪ شاعر.
تاڙين جا ٿيا واڄٽ رڳي هن،
۽ اٿي جو پيو بيڪاڪ شاعر.
سونهن گوري ملي آ سامهون بس،
پو ويو ٿي جلد ۾ آ چاڪ شاعر.
سڄ ڏنيي ٿو جسم جو رڳي پيو اڄ،
پوءِ بہ جذبا لکي ٿو ٿاڪ شاعر.
حق مٿان پنهنجو ٿو سر هو چڏي اڄ،
سنڌ جو آهي سچو چيڙاڪ شاعر.

***

books.sindhsalamat.com

تعارف

نالو:۔شبير احمد گبول
ادبي نالو:۔شبيرحسن گبول
تخلص:۔شبيرڻ
والد جو نالو:۔علي حسن گبول
جنم سال :۔17 فيبروري 1978ع
جنم هنڌ : ڳوٺ جاني گبول ڏهرڪي گهوٽڪي
تعليم:۔ B.A (سيڪنڊ ڊويزن) 1997ع
شاعري ۾ استاد:۔صوفي فقير مختيار علي گبول
استيج ڊرامن ۾ استاد:۔صوفي فقير مختيار علي گبول ۽ اورنگزيب ساگر سميجو (ڏهرڪي)
لکيل صنفون:۔غزل، وائي، ڪافي، گيت، نظم.
ڪرت : واپڊا ملازم (سيپڪو سکر) ڳوٺ ۽ پرپاسي ۾ ادبي ميڙاڪن ۾ منسلڪ رهندڙ سنڌي ادبي سنگت ڏهرڪي سان بہ منسلڪ رهندڙ.
ڇپيل ڪتاب : تاريخ گبول بلوچ، ”نظمن جا نيڻ“ ۾ ڇپيل شاعري، مختلف رسالن ۽ اخبارن ۾ پڻ ڪافي شاعري ڇپيل
شاعري جي شروعات : ننڍپڻ کان ئي 1992ع
ايڊريس : واپڊا آفيس ڏهرڪي گهوٽڪي 03013984140

sindhsalamat.com

قصيدو

وئي ان جي قسمت کلي کلي،
جنهن نعرو هنيو آ عليؑ عليؑ.

پيار آ جنهن جو پنجتن سان،
سو ٿي ويو آ ولي ولي.

جنهن هردم ٻوليو عليؑ عليؑ،
هر آفت ان تان ٽلي ٽلي.

هر مشڪل جو حل آهي آهي،
اچ حيدرؑ جي تون ڳلي ڳلي.

آ شير خدا، ٿي دنيا فدا،
چيو پاڪ نبيﷺ ٻه پلي پلي.

”شبير گبول“ عليؑ عليؑ ٻول،
غم ڏک ويندائي هلي هلي.

❊❊❊

حمد

نام خدا جي ڪر نه گوڙ،
تون پاڻ کي پاڻ جهنجهوڙ.

ڪير آ سالڪ ڪير آ مالڪ،
ڪير آ سچو ڪير منافق،
مطلب خاطر ڪائن موڙ.

يار پرچائڻ مذاق ناهي،
پيار نڀائڻ مذاق ناهي،
هٿ ڳالهيون ڪن ٿا ڪوڙ.

تو آ هر ڪنهن کي ٻڌايو،
ٻٽي هرڪو مهمان آيو،
ڪجهه ”شبير“ وقت ولوڙ.

❊❊❊

حمد

هڪ رب لاءِ هر وقت جهنجهوڙ،
جئين ٻڙڪي ٻڙڪي ٻٽي ٿو ٻوڙ.

سر سر سان ملائي محل ٿاهين،
ڪئين گرهه پيچي ٿو ماني ڪائين.
واهه ! رب ڏنو ٿي عقلي جوڙ.

جئين سبزي ڪٽي ڪرين ڳترام
ائين دل مان ڪڍ خوف ۽ خطرا،
ٻيائي وارا بند سڀ ٽوڙ.

تون پنهنجي گهرڪي پاڻ صفاڪرم
فرض ادا ڪر، نه ڪا خطا ڪرم
واٽ سڌي ٿي، ”شبير“ تون ڊوڙ.

❊❊❊

غزل

ها متان نہ مجين ڌرتي سان پيار ڪرڻ جي سگهہ رکان ٿو،
متان نہ مجين اڃا بہ مان جيئڻ جي سگهہ رکان ٿو.
منهنجي ڪمزور بدن جي عضون ڏي نہ نهار بار بار،
رقيب دشمنن جي هڏن کي پيڃڻ جي سگهہ رکان ٿو.
سمجهان ٿو ڌرتي جو دشمن پنهنجو ئي تہ آ،
پنهنجن جي ڏينگائپ ڪيڻ جي سگهہ رکان ٿو.
جي اعتبار ناهي هن ڳالهہ جي تہ اچ ڏسي وچ،
منڙي سنڌي ٻولي کي بچائڻ جي سگهہ رکان ٿو.
تو وانگر ڪڏهن بہ دشمن کي ڪمزور ناهيان سمجهيو،
اڃا بہ تہ ڪيئي پاڙين کي هيسائڻ جي سگهہ رکان ٿو.
تعليم، رستا، اسپتالون، سڀ ادارن کي پڙ پينگ ڪر،
توکان هڪ منٽ ۾ پلاند ونڻ جي سگهہ رکان ٿو.
چو ٿا ”گبول شبير حسن“ کي پوڙهو پوڙهو سڏيو يار،
اڃا بہ تہ جوانن جيان جنگ جوٽڻ جي سگهہ رکان ٿو.

❋❋❋

سرائڪي غزل

توڙي قسم چوا سرڪار مين چوڙ نہ ويسان يار،
تين نال ڪريسان پيار تين نال ڪريسان پيار.
ڏينهن ڏکوين دي ڳئي هن ٽل، ڳئي دشمن اپڻي ڳل،
هڻ هر دم راهسون رل، نہ ڳٽتي ڪر منڻار.
تيڏي پيار دي وچ جاني، هي اهڙا پريا رنگ،
هڻ ڪوئي نہ ڪريسي تنگ، سڀ غير تي ڳئي خوار.
اي ”شبير“ دا آکيا من، اي ”گبول“ هي تيڏا چن،
خوش گذارون گڏ جيون، تيسون پل پيي نہ ڏار.

❋❋❋

books.sindhsalamat.com

گيت

هن ڌرتي متان رهن ڪئي پاڙي گهٽا،
ڪيئي وڪاميو وڃن نت ڏيهاڙي گهٽا.

ڪي وري پاڻ کي ڇا ڇا ٿا سمجهن،
پر خلقت خدا لاءِ ٿا ڪجهہ ڪون ڪن،
مطلب لاءِ رکن ٿا هٿ ڏاڙهي گهٽا.

پنهنجن ماڻهن کي ڦوريندي لوڇيو اٿئي،
پئسو ڇا ڪم ايندائي سوچيو اٿئي،
اڻين اساري ڇڏيائي هٿ ماڙي گهٽا.

مڳي قوت ۾ اڻين وقت گذاري ڇڏي،
نہ ڇڏيوئي اڃا پنهنجي ضد ۾ رڏي،
”شبير گبول“ جهڙا هٽن ٿا ڳياڙي گهٽا.

❋❋❋

sindhsalamat.com

غزل

غيرن جا ويندا منهن لهي ساڳيو پيار تون ڏيندين،
الله سائين ٿيندو راضي مون سان ٺهي تون ويندين.

اهو ڏينهن پري ناهي دلبر اهو ڏينهن نہ پري ناهي،
هٿ هٿن ۾ ڏيئي سهڻا سر عام تون گهمندين.

غير جي اڳيان ڪلي ڪلي ڏاڍا ٿهڪ ڏينداسين،
بي خوف ٿي تون جاني منهنجي اڱڻ تي ايندين.

ڪڏهن ناراض نہ ٿينداسين "شبير" سان ڪر واعدو،
مون کي ڪون ڇڏيندين ڏک سک ۾ پيو هلندين.

❋❋❋

غزل

تو بنا ٿر جي واري پٽ ئي ير پٽ آ،
مان اڪيلو خالي ڪمرو خالي پيل ڪٽ آ.

رنگ ڏيئي سينگاريم ڪمرو تنهنجي قرب ۾،
اڄ ڏس تون هاڻي ان تي چڙهي ويو ڪٽ آ.

سوچن اڇي واڇوڙي جيان آ وڪوڙيو،
اٿلان پٿلان پيو جهٽ جهٽ جهٽ آ.

"شبير گبول" مٺا تنهنجي اڇڻ ڪان پوءِ،
دل تان لهندي يار جاني، ڏک واري لٺ آ.

❋❋❋

books.sindhsalamat.com

نظم

تنهنجي هڪ هڪ گهٽي شاد هجي،
شهر جاني گبول آباد هجي،
اي منهنجا خدا اي منهنجا خدا.

ڪنهنجو نہ ڪنهن سان وير هجي،
هر اوڙي پاڙي ڏي خير هجي،
مرڪ محبتن ۾ واڌ هجي،
شهر جاني گبول آباد هجي،
اي منهنجا خدا اي منهنجا خدا.

هر دشمن کي بي نور ڪجان،
هر فسادي ماڻهو دور ڪجان،
صدا امن پيار لاءِ جهاد هجي،
شهر جاني گبول آباد هجي،
اي منهنجا خدا اي منهنجا خدا.

علم هنر ۾ مخمور رهن،
مهماني ۾ هي مور رهن،
هر غم ڏک کان آزاد هجي،
شهر جاني گبول آباد هجي،
اي منهنجا خدا اي منهنجا خدا.

شعر جاني گبول مقبول تون ڪر،
شبير گبول جي دعا قبول تون ڪر،
هر نظر بد برباد هجي،
شهر جاني گبول آباد هجي،
اي منهنجا خدا اي منهنجا خدا.

وائي

ياد رهندي ادا،
الوداع الوداع.

جيڪي تو ڪيا ها،
ويهي مون سان واعدا،
الوداع الوداع.

ڪئين وساريندس،
پيار وارا مداع،
الوداع الوداع.

دل جان جگر ۾،
ٿهڪ تو تان فدا،
الوداع الوداع.

جي جهري نہ پوي،
ڪين رهجان جدا،
الوداع الوداع.

"شبير" ويندي چئيي،
خوش هجين صدا،
الوداع الوداع.

❋❋❋

sindhsalamat.com

سرائڪي غزل

پڃا چوڙو عاشق ڪون چار موچڙي مار تي،
ڏاڍي سڙدي هن ماڻهون تيڏي ميڏي پيار تي.

لک مسيج موڪليو ني ميڏي بابي صاحب ڏي،
جهل چوڙ پٽ ڪون ايڏي نہ آوي ڪار تي.

آپ ڪون پئي وڏيندن، اسان هون مڙس ماڻهون،
جي هٽين آيا اتاهين سر وجيسي ديدار تي.

جٿان ڪٿان هي بدنامي، هٽين ڪيوين ٿيسي جاني،
ڪٿڻ ڪيتي آپ ڪون، هن ودي ڦردي تاڙ تي.

اسان عاشق ماڻهون ڪنهن دي ڌمڪيان وچ نہ آسون،
وفا ڪريسون جان ڏيسون "گبول شبير" يار تي.

❋❋❋

سرائڪي غزل

هڪ وار پيار دي حامي پر،
سور ويسي پڇي ميڏا گهر.

ميڏي آوڻ تي ميڏي ڏيکڻ تي،
پل لوڪ سڙن هڪ تون نہ سڙ.

روئندان رڙندان دردين وچ،
ميڏي حال اتي ڪجهہ رحم تہ ڪر.

ختم چا ڪر اي زخم جدائي،
آ "شبير گبول" نال پاءِ پاڪر.

❋❋❋

books.sindhsalamat.com

زنگجي ويل خواب
مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اڇڻ

وائي

ڪوئي مني نہ مني،
ڪم ٿيوي نہ ٿيوي،
چڙا ميڏا نالا ٿيوي.

او نڪل ويندي هي دانہ،
چڙا آوي اتاهين چانہ،
مين تان پيسان جاني،
ڪوئي پيوي نہ پيوي،

چڙا ميڏا نالا ٿيوي.

ٻيا ڪوئي آوي نہ آوي،
چڙا اهو جهاتڙي پاوي،
دل وچ هي اهو جاني،
ڪو بهانا ڪر پيي آوي،

چڙا ميڏا نالا ٿيوي.

هردم راهسي خوش "شبير"،
مولا ڪيتس يار امير،
هڻ تہ پيار وچ "گبول"،
چڙا هڪڙا پاڪر پاوي،

چڙا ميڏا نالا ٿيوي.

❋❋❋

sindhsalamat.com

گيت

او سهڻا نمبر متا چوڙ ئي،
هئہ هئہ چرڪ پتا چوڙ ئي.

الائي ڪهڙي ديس تون وسدائين،
نہ ڪوئي مسيج ڪال ڪريندائين،
ڪيون ڪنيڪشن ڪٽا چوڙ ئي.

چوٽ لڳي هي دل ڪون ڈاڍي،
ڪيڏي ڪيتوئي مين نال تعدي،
ڪيون دل تون هٽا چوڙ ئي.

ڪون ڪيتوئي ڪوئي قدر،
فيس بڪ تون يي او دلبر،
ان فرينڊ ڪر هٽا چوڙ ئي.

جٿان ڪلدي ملدي هسي جاني،
تيڏي سوا هي اٿ ويراني،
هئہ هئہ جاءِ متا چوڙ ئي.

سياڻا تي ول رابطا رک تون،
"شبي رگبول" نال واسطا رک تون،
ڏي ول پيار گهتا چوڙ ئي.

***

books.sindhsalamat.com

تعارف

نالو:۔ سعود ساگر
والد جو نالو:۔ پنهل فقير
ذات:۔ بوزدار
عمر:۔ 16 سال
تعليم:۔ مئٽرڪ
پسند جو ڪتاب:۔ جئين ڏنو آهہ مون
پسند جو شاعر:۔ پروفيسر ساجد سومرو
پسند جو ليڊر:۔ سائين جي ايم سيد
پسند جي موسم:۔ بهار
پسند جي گلوڪار:۔ سرمد سنڌي
پيشو:۔ دڪاندار
ايڊريس:۔ ضلعو گهوٽڪي تعلقو ميرپور ماٿيلو شهر جروار

sindhsalamat.com

نثري نظم
ملاقاتون

جڏهن پنهنجي محبوب
سائين سان ملندا هئاسين
يا اچانڪ آمهون سامهون
ملاقات ٿي ٻه وڃي ته
ان وقت مون
وٽ لفظ نه رهندا هئا
ان هڪڙي هي ملاقات
۾ منهنجا سڀ لفظ
منهنجي ذهن مان ڏور
هليا ويندا هئا
مان ڪنهن موبائيل جئين
هينگ ٿي ويندو هيس
منهنجي دل تيز رفتار
سان دڙڪن شروع ڪري ٿي
مان صرف محبوب جي اکين
۾ پنهنجون اکيون هي ڏسان ٿو
مان محبوب ڏي نهاري ڪيڪاريان
محبوب مون ڏي ڏسي
مسڪرائي
محبوب جي اکين مان مونکي
روحاني سڪون ملي
محبوب جي اها هڪڙي ملاقات
سالن جون ٿڪون لاهي ڇڏي
هر ايندڙ ملاقات جو رويو
ساڳي ريت هجي
پر هڪڙي ملاقات اهم هئي
جيڪا منهنجي ذهن اندر
هر ايندڙ منٽ ۾ گردش ڪندي
رهندي هئي
اها ملاقات آخري ۽ پهرين
ملاقات هئي
جنهن ۾ مان
پنهنجي محبوب سائين
جا هٿڙا چميا هئا
۽ انهن هٿڙن کي پنهنجي اکين
تي رکيو هو
بس اها آخري ۽ پهرين ملاقات
منهنجي لاءِ يادگار
رهجي وئي
ڪنهن پوک جئين
پوکجي وئي
۽ انهي پوک جون
بهارون منهنجي
دماغ اندر گهر ڪري ويون آهن.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

نثري نظم
اڌوريون حسرتون

ڪڏهن ڪڏهن
لکڻ لاءِ لفظ ناهن
ملندا پر روح صفا بيزار
ٿي ويندو آ
۽ وري ڪڏهن هڪڙائي
دل کي وڻندي آهي
۽ پنهنجا درد ڪٽي
ڪنهن تنها هنڌ وڃي
ويهندو آهيان
ڪڏهن وري زندگي
مفاد پرست لڳندي آهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن
هجوم سان ڀريل
شهر به هڪ ويران
قبرستان جيان لڳندا آهن
۽ ڪڏهن محسوس
ڪندو آهيان ته منهنجا
ننڍڙا خواب
اڌورا هي رهجي ويا آهن
۽ ڪڏهن ذهن اندر
عجيب خيالات پيدا ٿيندا آهن
۽ محسوس ڪندو آهيان ته
منهنجي جواني
جون حسرتون خواهشون
ڪنهن يتيم ٻار وانگي
تڙپي ۽ لڇي رهيون آهن

❊❊❊

نثري نظم
ڪتاب

مون وٽ ڪتابن ڪان
سوا ٻيو ڪجهه ناهي
جي ڪجهه آهي ته سو
منهنجي وس ۾ ناهي
مان ڪتابن ڪان سوا
ٻيو ڪجهه رکڻ نٿو چاهيان
ڪتاب منهنجا واعد
ساٿي آهن جيڪي سچو
ڏينهن مون ساڻ گڏ رهندا آهن
ڪتاب منهنجا استاد آهن
جئين ڪو استاد پنهنجي شاگرد کي
سٺي نموني گائيڊ ڪندو آهي
۽ ان کي سٺي جاڻ پڻ ڏيندو آهي
۽ علم طرف متوجه پڻ ڪندو آهي
سو ڪتاب ب منهنجي ڪنهن استاد
جيان تربيت ڪن ٿا
ڪتابن جو مطالعو ڪرڻ
سان منهنجي ذهن اندر
روشني پيدا ٿئي ٿي
۽ اها روشني مونکي
شعور طرف ڌڪي ٿي
ڪتاب پڙهڻ سان مان
ڏاهو ٿيان ٿو
ڪتاب پڙهڻ سان مون
اندر لفظ پيدا ٿين ٿا
ڪتاب جو مطالعو ڪرڻ
سٺو عمل سمجهان ٿو
تنهنڪري مان ڪتابن کي
استاد بڻائي ڇڏيو آهي.

sindhsalamat.com

نثري نظم
شاعري

شاعري حسين خيالاتن جو گلدستو آهي
شاعري رقص جو ساز آهي
شاعري ڪنوار جو جُهنڊ
ڪٽنڊڙ هٿ آهي
شاعري رهبر جو سڏ آهي
جنهن سڏ ۾ سنڌ گڏ آهي
شاعري خوبصورتي جو عڪس آهي
شاعري هڪ محبت جو پئمانو آهي
شاعري محبوبا سان اظهار ڪرڻ جو
هڪ طريقو آهي
شاعري ماما جمن جو لکيل
هڪ ڪتاب آهي
شاعري اسپتال ۾ ٿاهيل
ايمرجنسي واڍ آهي
شاعري سعود جي ميڊيڪل
۾ پيل هڪ مرض جي دوا آهي
شاعري سعود جي همدرد ۽ احساس آهي
شاعري منهنجي رومال ۾
ويڙهيل هڪ ياد آهي
شاعري جروار جي ماٺهن جي
بيوسي ۽ غربت آهي
شاعري اوندائي جي ڪمري ۾
ويٺل ڇوڪري آهي
شاعري راه ۾ ويٺل يتيم ٻار آهي
شاعري بک تي ويٺل سنڌ جو ٻچو آهي
شاعري اتي لاءِ مرندڙ ماروئڙو آهي
شاعري ادب جو ڏاڪو آهي
شاعري ڇا آهي؟؟
ها اها شاعري
جنهن ۾ ڳوڙها لفظن جو
روپ وٺي رهيا آهن
ها اها شاعري جنهن ۾
ڳوڙا لفظن جو روپ وٺي رهيا آهن.

نثري نظم
رات

رات جو ڳوليندو آهيان
تنهنجي عڪس کي پر
ڳولي نہ سگهندو آهيان
رات جو ڳوليندو آهيان
تنهنجي پاڇي کي
پر ڳولي نہ سگهندو آهيان
رات جو نهاريندو آهيان توڏي
پر مونکي اونداهي کان سوا
ٻيو ڪجھ نظر ناهي ايندو
رات جو توکي ڏسڻ لاءِ
اکيون آتيون هونديون آهن
پر ڏسي نہ سگهندو آهيان
رات جو توسان ڳالهائڻ جي
چاهت هوندي آ
پر ڳالهي نہ سگهندو آهيان
رات جو گهڻي ڪوشش ڪندو
آهيان تہ تنهنجي درديلي ڪهاڻي کي
لکت جي صورت ۾ بيان ڪريان
لکڻ لاءِ قلم کڻندو آهيان
پر لکي نہ سگهندو آهيان
رات جو خواب ايندا آهن
پر
تون انهن خوابن ۾ نظر نہ ايندي آهين
رات جو سمندو آهيان تہ
تنهنجا خيال ذهن اندر
رقص ڪندا آهن
پر مان انهن
خيالاتن جا ساز ٻڌي نہ سگهندو آهيان
گهري ننڊ ۾ هليو ويندو آهيان.

❁❁❁

تعارف

نالو :۔اسد گل گبول
والد جو نالو :۔علي گل گبول
ادبي نالو :۔صوفي اسد
استاد :۔هي دنيا
جنم هنڌ:۔ڳوٺ جاني گبول
جنم تاريخ:۔ 3 جنوري1995ع
تعليم:۔ماسٽر فرسٽ پوزيشن
شاعري جي شروعات:۔2013ع
ايڊريس:۔ڳوٺ جاني گبول تعلقو ڏهرڪي ضلعو گهوٽڪي
موبائيل نمبر:۔03013836696

غزل

ڇڏي ڏي يار جي دعوا،
ڇڏي ڏي پيار جي دعوا.

جا موسم آ ڪر بسم الله،
ڇڏي ڏي بهار جي دعوا.

مٿي سنڌ جي سجي سون آ،
ڇڏي ڏي پهاڙ جي دعوا.

جت آهين اتي خوش رهو،
ڇڏ هن پار جي دعوا.

ڳڏجي رهه تون سينن سان،
ڇڏي ڏي ڏار جي دعوا.

تنهنجو ڀاڳو تو کي ملندو،
ڇڏي ڏي جهار جي دعوا.

ملڻ وارو اچي ملندو،
ڇڏ تون انتظار جي دعوا.

”اسد“ هي آ دنيا فاني،
ڇڏ ٻي بيڪار جي دعوا.

***

books.sindhsalamat.com

غزل

جنهن ڏينهن کان هي جهان ڏٺو آ،
ڪجهه به نه ڪڏهن آسان ڏٺو آ.

پڪي هجن يا هجن انسان مٿا،
هر چهري ۾ هڪ ئي مڪان ڏٺو آ.

ان ڏينهن کان ڪنهن کي ڪجهه نه چيم،
جنهن ڏينهن کان پنهنجو گريبان ڏٺو آ.

هي ڪهڙي قسم جي آهي دنيا،
مون هر ڪنهن کي پريشان ڏٺو آ.

درويش ماڻهن جي دل ۾ دلبر،
هڪ عجب وڏو ايمان ڏٺو آ.

”صوفي اسد“ دل ۾ جهاتي پاتم،
اندر ۾ ويٺل ٻيو انسان ڏٺو آ.

***

sindhsalamat.com

غزل

پنهنجو رک ڪجھ خيال جيون،
هاڻ نه پاڻ کي سنڀال جيون.

ڪجھ نه پاڻ تي قياس ڪر تون،
ڏس پنهنجا هي حال جيون.

جواب تن جا ڏسين نٿو تون،
ڪيا هيم جي سوال جيون.

ڪيئن پرجن ٻڌائي هاڻي،
جي چڙي آئين خال جيون.

ڪير تو سان ڪٽ ڪٽ ڪندو،
ڪنهن جي پلا آ مجال جيون.

سمجهي وياسين "صوفي اسد"
جيڪي ڪيڏي پيو چال جيون.

***

غزل

جنهن جي ڪري ڏين ٿو ٻانگ،
ان جي رک تون دل ۾ تانگھ.

ايمان جي دائري کان دوست،
پير نه پنهنجا اڳتي ارانگھ.

وڻ جي چانگي جيئن ٿئي ٿي،
پنهنجون برايون ائين چانگ.

گم تي سهٽا عشق خدا ۾،
پوھ نه ڏس نه ڏس مانگھ.

پنهنجي ڪمن کي ڪين ڏسين ٿو،
ٻئي جي ڪم اڙاءِ نه ٽانگ.

جيئن ئي تنهنجو دلبر آهي،
پاڻ به تي تون انهي وانگ.

"اسد" جا هادي راھ ڏڪائي،
واٽ انهي ڏي هڻ تون ڇلانگ.

***

غزل

پرين ڪا نہ دنيا ۾ راز لڪيل آ،
انسان تي جنهن لئہ هو آيو آ.

پاڻ کي پاڻ ئي ڳولڻ لاءِ،
هن رستو هي ير ناهيو آ.

ڪنهن ڪين چيو ڪنهن ڪين چيو،
ناهي خبر هن جو چا رايو آ.

ڪنهن سان ڪهڙي ڳالهہ ڪجي،
اڄ تائين سمجهہ نہ آيو آ.

هڪ ئي ڳالهہ کي هر ڪنهن،
پنهنجي سمجهہ مطلب سمجهايو آ.

ڪنهن ۾ ڪا بہ فرق ناهي ڪا،
بس "اسد" عقل جو وايو آ.

***

books.sindhsalamat.com

زنگجي ويل خواب
مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اڄڻ

غزل

ڪيئن ڪجي هاڻي يار،
هر ڪو چوي مان پوتار.

تون ۽ مان ائين آهيون،
جنهن پوک تي وينل جهار.

پاڻ ئي معاف ڪندو دلبر،
هر ڪو آهي گناهہ گار.

هڪ، تون ئي ڏيئي سگهين ٿو،
دل منهنجي کي چين قرار.

جنهن ۾ جي کي جو ڪو ٿئي،
ڪجان نہ اهڙو ڪاروبار.

"صوفي اسد" بہ سوچن ۾ آ،
الئہ ڪيئن آ، هي سنسار.

***

sindhsalamat.com

غزل

پنهنجي پاڻ سان محبت ڪر،
وحدت ساڻ منا پاڻ ڏي ور.

پنهنجو اندر ڪر صاف پهريان،
پوءِ ذڪر فڪر سان ان ڪي پر.

بدن صاف سان ڪجھ نہ ٿيندو،
جيسين صاف نہ ٿئي اندر.

بيا سب آهن عبادت گاهہ،
دل هي آهي خدا جو گهر.

حيران ان ڳالھ تي آهيان،
تا وقت وڃائڻ ڪري اگر مگر.

بي جاءِ "اسد" ڪجھ بہ ناهي،
سڀ ڪجھ آ مرشد جي در.

❊❊❊

مزاحيا سرائڪي غزل

دلبر ليڪي لنگهي ويندن،
دل ڪيا جان بہ منگي ويندن.

اشاري ڏيوڻ دي ڏيک طريقي،
ڪولون گذرن تہ ڪنگهي ويندن.

سچ آهدون تي ويندين چوڙي،
جيوڻ وچ ڪر تنگي ويندن.

ڏون ڏينهن دا ڏي پيار محبت،
ساري زندگي ڪون ڏنگي ويندن.

هسدي وسدي لوڪان ڪون اي،
اي تان ڪيتي پنگي ويندن.

توڙين ان هان ڪون رت پلاوين،
ول پي سولي تنگي ويندن.

جنهن نال "اسد" اي سچي ٿيون،
اون دي حياتي رنگي ويندن.

❊❊❊

غزل

جيت ۾ ڳوليان هار ۾ ڳوليان،
توکي ڪيئن سنسار ۾ ڳوليان.
نہ ڪئي لالچ نہ ڪئي لوڀ،
توکي ٿو ونگار ۾ ڳوليان.
تون بہ تون، مان بہ تون،
پوءِ ڇو بيڪار ۾ ڳوليان.
پاڻ ئي مون کي ڏس ڏي جاني،
ها ۾ يا انڪار ۾ ڳوليان.
”اسد“ هر جاءِ ذات الاهي،
جهنگ جبل گلزار ۾ ڳوليان.

❊❊❊

غزل

تنهنجي هر حرڪت کان واقف مان،
تنهنجي هر برڪت کان واقف مان.
مونکي منجهائين ڇا لاءِ پيو،
محبت ۽ نفرت کان واقف مان.
تون جيڪي پيو ڪيڏ ٿو ڪيڏين،
تنهنجي هر عادت کان واقف مان.
جنهن بہ صورت منجهہ لڪين،
تنهن هر صورت کان واقف مان.
توکي ڳبول ٻڌائي ”اسد“ ڇا؟
پنهنجي حيثيت کان واقف مان.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

غزل

پنج وقت هٽين ٿو ڦيرا،
دل ۾ پيل ائين ئي ميرا.
هت آيو هن باغ جو ئي،
پاڻ آيو پرين ڪرڻ سيرا.
تو ۾ مون ۾ ساڳيو آهي،
پوءِ ڇو ڇئون هو غيرا.
ڏس جهاڳي سارو جهان هي،
پاڻ ڳائين ٿو پنهنجا سهرا.
”اسد“ڳالهہ سڃاتي اڳ ۾،
ڪولي ٻڌايائين هر هر پيرا.

❊❊❊

غزل

نيت هتان کان هلڻو پوندوئي،
دنيا فاني ڇڏڻو پوندوئي.
جي ڏينهن توکي مليل آهن،
تن لاءِ ڪجهہ تہ ڪرڻو پوندوئي.
آخر تنهنجي وس ۾ ڇا هي،
راضي رضا تي رهڻو پوندوئي.
ڪلين روئين تنهنجي آ مرضي،
مزو موت جو چکڻو پوندو ئي.
ڪو بہ خوشي سان ڪونہ وڃي ٿو،
مجبور ”اسد“ ٿي وڃڻو پوندوئي.

❊❊❊

sindhsalamat.com

غزل

تو بن اداسي ٿي لڳي زندگي،
ڪيڏي پياسي ٿي لڳي زندگي.
ڪيڏو ڪجهه آهي مليو پر،
اڃان حراسي ٿي لڳي زندگي.
ڪڏهن ڪيئن ڪڏهن ڪيئن،
ڪيڏي خاصي ٿي لڳي زندگي.
پرين چوان ڇا ڪنهن کي،
جڻ بي احساسي ٿي لڳي زندگي.
پتو نه پيرو جنهن جو”اسد“،
ات جي رهواسي ٿي لڳي زندگي.

❋❋❋

غزل

انسان نفس خواهش ۾ گرفتار آ،
هڪ خواهش پوري ٿي بي تيار آ.
روزا، زڪوات ۽ نماز ڇڏي،
دنيا جي سمنڊ ٿيل گار آ.
اڄ انسان وڏو ٿئي ٿي ڪو نه،
هر وقت ائين آ جيئڻ ڪو ٻار آ.
جنهن کي دولت جو نشو آ پيارا،
ان لئہ خزان بہ موسم بهار آ.
هر ڪو ٿڻي”اسد“مطلب ڪاڻ،
بس، مطلب لاءِ وڃائيندو چار آ.

❋❋❋

books.sindhsalamat.com

نظم

هي دنيا خدا تو هلائي ونگار تي،
انسان مصروف آهي سينگار تي.

بس هر ڪو پنهنجي مطلب ڪاڻ،
ٻئي کي چاڙهي مٿا انگار تي.

در حقيقت انسان بہ آ بيگار تي،
سمجهي پاڻ کي ٿو پگهار تي.

اڪثر چون هو ٻڌي پل ٻڌي،
منهنجو ٻيڙو ته پهچي پار تي.

پنهنجي پاڻ ڏي ڏسين نٿو تون،
ڪر نہ قتل ڪافر جي اڌار تي.

هن کي ڪانهي ڪنهن جي ضرورت،
وجهہ نہ بار تون سنسار تي.

سڀ جو جهيڙو آهي ”اسد“،
هڪ جيت ۽ ٻيو هار تي.

❋❋❋

نظم

هڪ الله هڪ انسان،
دنيا حيرت جو ميدان.

ڪيڏو بخشيو آ خدا،
محمدﷺ جي امت کي شان.

جي خيال ڪيون پاڻ پرين،
هي عبرت جو آ مڪان.

نہ ئي هوندو نہ ئي آهي،
سوا رب جي ڪو نشان.

آيا جيڪي سي ويا دلبر،
پاڻ بہ آهيون هت مهمان.

”اسد“ هي ڇا پيو ڏسان مان،
ڪو شيطان ڪو رحمان.

❋❋❋

sindhsalamat.com

نظم

حقيقت ۾ هي دنيا ناهي،
چڻ آهي هي سينٽر جيل.

ملي زندگي عبادت لاءِ آ،
تون سمجهه نہ ان کي کيل.

پنهنجي مطلب لاءِ هرڪو،
ايمان ۾ ضمير ڪري ٿو سيل.

منهن ڏوئڻ سان ڪجهه نہ ٿيندو،
ڏو اندر پنهنجي جو ميل.

جيترو بہ پيهندين پٽر ڪي،
تنهن مان نہ نڪرندو تيل.

دورنگي هي دنيا آهي،
ڪنهن لاءِ سک تہ ڪنهن لاءِ ويل.

چڱ "اسد" سڀ ڪم اجايا،
هل تہ هلون پرين ڏي جيل.

***

* (سيل) وڪرو

نظم

دنيا وارن کان پڄي وڃ پري،
بيوفا يارن پڄي وڃ پري.

جيڪو چوي خزان کي بهار،
اهڙن بهارن کان پڄي وڃ پري.

جو گهري وفائون جو صلو،
اهڙن پيارن کان پڄي وڃ پري.

اڄ نفسانفسي جو دور اٿئي،
اڄ جي يوتارن کان پڄي وڃ پري.

جا محفل هجي نہ محبت واري،
اهڙن اتارن کان پڄي وڃ پري.

جو ڏڻ کي صحيح نہ سنياري،
تن ڏنارن کان پڄي وڃ پري.

هر هر "اسد" توکي ڪو نہ چوندو،
وقتي سهارن کان پڄي وڃ پري.

***

books.sindhsalamat.com

زنگجي ويل خواب
مرتب: ظهير لاڙڪ، مبين اچڻ

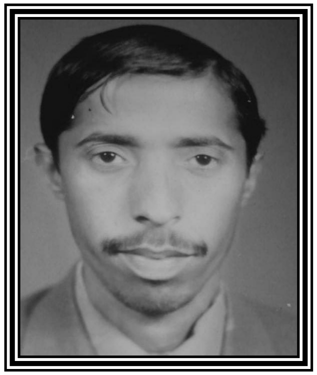

تعارف

نالو:_محمد عيسيٰ گبول
ادبي نالو:_اڻ ڪٽ گبول
والد جو نالو:_عبدالله فقير گبول
پيدائش:_ 27 جنوري 1982 ع
جنم هنڌ:_ ڳوٺ جاني گبول ڏهرڪي گهوٽڪي
تعليم :_انٽر سائنس 2012 ع
شاعري شروعات:_ننڍپڻ کان
شاعري ۾ استاد : صوفي فقير استاد مختيار علي گبول، بشيراحمد تعبير سومرو
لکيل صنفون:_ڪافي، گيت، حمد، نعت، غزل، نظم، وغيره
پيشو:_دڪاندار
ڇپيل مواد:_نئين زندگي، ساٿي رسالو ڪوشش، ڪاوش، عوامي آواز ۾ مختلف اخبارن ۾
ايڊريس:_ڳوٺ جاني گبول ڏهرڪي گهوٽڪي
03083722664

sindhsalamat.com

حمد

جنهن ڪيو پيدا جهان ان جي ثنا لازم آهي،
ڪک پن ۾ جنهن جا نشان ان جي ثنا لازم آهي.
حوران ملائڪ فرشتا هر شي ان جي تابع آ،
جنهن ثاهيا ڪهڪشان ان جي ثنا لازم آهي.
باغ هو نہ گل هئي نہ خاڪ نہ پاڻي ڦڙو،
ڳالهہ مان ڪاٿؤن ڪڍان ان جي ثنا لازم آهي.
جوڙ جوڙي جوڙ سان قدرت پنهنجي توکي ڏسي،
جا ڪماليت هر هنڌان ان جي ثنا لازم آهي.
”اڻ ڪٽ“ عبادت ثي قبول تو حال حاضر جا ڪئي،
دور ڪيا جنهن ڏک غمان ان جي ثنا لازم آهي.

***

نعت

آيو نبيؐ آخر زمان غم گوندر ويا لهي،
ماندو هيو مالڪ مڪان غم گوندر ويا لهي.
ملڪان ملڪ اونڌه هئي ڪان هئي ڪنهن ڪي خبر،
آيو مثل هو مس اڇا غم گوندر ويا لهي.
ذڪر هو نہ فڪر هو هر دل بڻيل پٿر هئي،
محبوب مليو مهربان غم گوندر ويا لهي.
مومن پڙهن ست بسم اللّٰه راضي ٿيو رازق رضا،
ٿي پوري هر تمان غم گوندر ويا لهي.
قرب جو ڪلمو پڙهي ”اڻ ڪٽ“ گبولن ۾ رهي،
شان ۾ چا چا لڪان، غم گوندر ويا لهي

***

غزل

رکي ياري مٺا ماڻهو، هلائڻ تو سکيو ناهي،
ڏيون ڏوهہ پلا کهڙو نڀائڻ تو سکيو ناهي.
سنگت ۾ ڪس ڪسر گهرجي مطلب ڪان ٻي رکجي،
ڏکائين تو ڏيئي ڏکڙا ڪلائڻ تو سکيو ناهي.
خبر ناهي تنهنجي دل جي ڪئين موسم بدلجي وئي،
محبت جي مٺي مجلس مچائڻ تو سکيو ناهي.
ٻڌائي ڳالهہ دل کولي ائين چپ ۾ نہ رهہ جاني،
وري تون غم وڌائين ٿو گهٽائڻ تو سکيو ناهي.
اڙي ”اڻ ڪٽ“ نہ ڪر غم ڪا ڪلي سهڻو ڪندو پرچا،
هو پلائي پيار پل، پلائڻ تو سکيو ناهي.

***

غزل

هڪ خوشي جي واسطي هر خوشي قربان ٿي،
ائين ئي تو سنگدل لاءِ زندگي قربان ٿي.
آسرن جي آس ۾ تو آسرا ٽوڙي ڇڏيا،
اونداهين جي ويڙهہ ۾ روشني قربان ٿي.
دانهون دلڙي ڪوڙ ڪيون تو تائين نہ پڳيون،
خواهشن جي جهول ۾ بيوسي قربان ٿي.
هوند ۽ اڻ هوند ۾ فرق تو ظاهر ڪيو،
سون چاندي جي چمق ۾ سڪ سچي قربان ٿي.
”اڻ ڪٽ“ تنهنجا ٻيڙا تريا ڳالهہ هي هرجاءِ هلي،
ميلا ٿيا محبوب سان مونجهہ وئي قربان ٿي.

***

نظم

ٻي جاءِ تون واجهائي نہ،
ساجن تنهنجي ساڻ آ.

ٻولي ٻي تو ٻڌي ٻي ٿو،
حڪم ان جو هلي ٻي ٿو،
چاهه چڪي جو چڪي ٻي ٿو،
پاڻ ئي پنهنجو پاڻ آ.

سٽي ٻي تو سمجهين ٻي ٿو،
ياد ٻي آهي ٻلجي ٻي ٿو،
رسي ٻي تو پرچي ٻي ٿو،
راز انهي ۾ رهاڻ آ.

سڪ وارن سان سنگت سچي،
نينهن وارن سان گڏجي نچي،
مست ٿي محبت ۾ تون مچي،
ڪرڻي نہ ڪنهن ڪان آڻ آ.

چؤواٽي تي "اڻ ڪٿ" ويهي،
قيد قضا ۾ ڪيا ٿي ڪيئي،
سڏ اوهان جي هئي اڳئي،
پر پوري ٿي اڄ ماڻ آ.

❊❊❊

گيت

دو رنگي دريا ۾ وقت سان وهنجهي هلو،
پوءِ متان پڇتائو ٿي صاف ٿي سنبري هلو.

تون هلي دلبر جي دڳ تي من گهريا موج ڪر،
ڪنهن وڃايو ڪنهن ڪمايو هي نہ تون سوچ ڪر،
رمز سمجهين راز واري رنگ ۾ رنگجي هلو .

نيڪ نيت صاف سيرت جو مٿي ڪان مان آ،
اشرف المخلوق ڏس چا چا تنهنجو شان آ،
داٽا داٽا ڪين ٽيو هاڪ تي هڪ ٿي هلو.

سير سانگي تون سڄڻ هت آئين مهمان ٿي،
محبت مالڪ جي ڇڏي، ٿو گذارين خان ٿي،
مال ملڪيت ڪم نہ ايندائي محب وٽ مرڪي هلو.

آسرن جي آس ۾ تون پوئتي رهجين متان،
اونڌاهه جو پاڇو نہ آ روشني ڏي ڪڻ وڪان،
اڻ ڪٿ هي ناهي چيو، آواز آ عرشي هلو.

❊❊❊

گيت

ڏور نہ ايڏي منزل آ،
ڇا پيو سوچين وک وڌا.

موجن ۾ مهراڻ تہ ڏس،
ساوڪ ۾ سرهاڻ تہ ڏس،
هاڻ نہ ڪر ڪا ڳڻتي ڪا.

ڏاڍ جا ڏونگر ڏاري ڇڏيم،
وطن جا ويري ماري ڇڏيم،
سڪ سچائي آ هر جا.

"اڻ ڪٽ" تي رک تون پروسو،
"ڳبول" حق جو ڏيئي هوڪو،
دنيا چوي ڀل ڇا مان ڇا.

❊❊❊

غزل

هئہ هئہ جاني حئيف هجيئي،
گهاٽي ۾ تو گهوٽ گهمائين.
ڪيڏو دل جو پڪو آهين،
قربل جهڙا ڪيس ڪرائين.
اناالحق جي ٻولي ٻولي،
سولي تي منصور چڙهائين.
جڏهن راز سان راضي ٿيئين،
وڇڙيل سالن جا منت ملائين.
پاڻ ڏيکاري پنهنجو جلوو،
مجنون تي تو پٿر وسائين.
ٿاهين ڍاهين راند رانديگر،
"اڻ ڪٽ" مرضي خوب هلائين.

❊❊❊

books.sindhsalamat.com

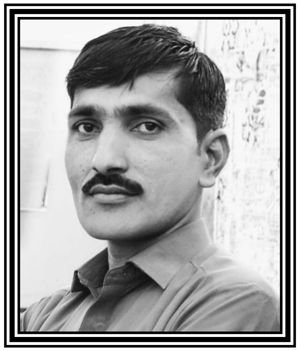

تعارف

نالو:_محمد مبين اڄڻ　ادبي نالو :_امبين اڄڻ
والد جو نالو:_حسين بخش　ڄم جي تاريخ:_ 1991 ع
جنم ڀومي:_ کهڙا شريف　تعليم :_بي اي
ڪرت:_دوڪان دار　پسند جي شخصيت:_امڙ جيجل، بابا سائين ۽ ڀاءُ ربڏنو اڄڻ
ڇپيل ڪتاب_وايون مهڪيون واٽ تي، پره ڦٽيءَ جا پنڌ، شهيد روبينہ اڄڻ جي خون سان انصاف وارو سوال؟، موتين مالها شاعري، گيڙو رنگ شاعري،نظمن جا نيڻ، زنگجي ويل خواب
ايندڙ ڪتاب:_سرائڪيءَ شاعرن جو ڪلام (گڏيل شاعري)
نوٽ:_ڪنهن بہ شاعر دوست کي پنهنجي سرائيڪي شاعري ڇپرائڻ جو چاهہ هجي تہ هيٺين نمبر تي رابطو ڪري سگهي ٿو
هي گڏيل شاعريءَ جو سرائيڪي ڪتاب ادبي دنيا ۾ پهريون تاريخي ڪتاب هوندو انشاءَ الله
موبائل نمبر 03023216877

ڏيڍ سٽا

تو جو نڪ سبايو آ.
مون تولئہ ڪوڪو گمبٽ مان گهرايو آ.

ڏور ڪجيءَ جو هڪ وڻ،
سوچ ۾ ٻيٺو آ ڪنهن عاشق وانگي ڇڻ.

پيار اجايا آهن،
توسوا منهنجا سينگار اجايا هِن.

❊❊❊

sindhsalamat.com